BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

24 Mart
1989
300 TL
NO: 50

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbın!

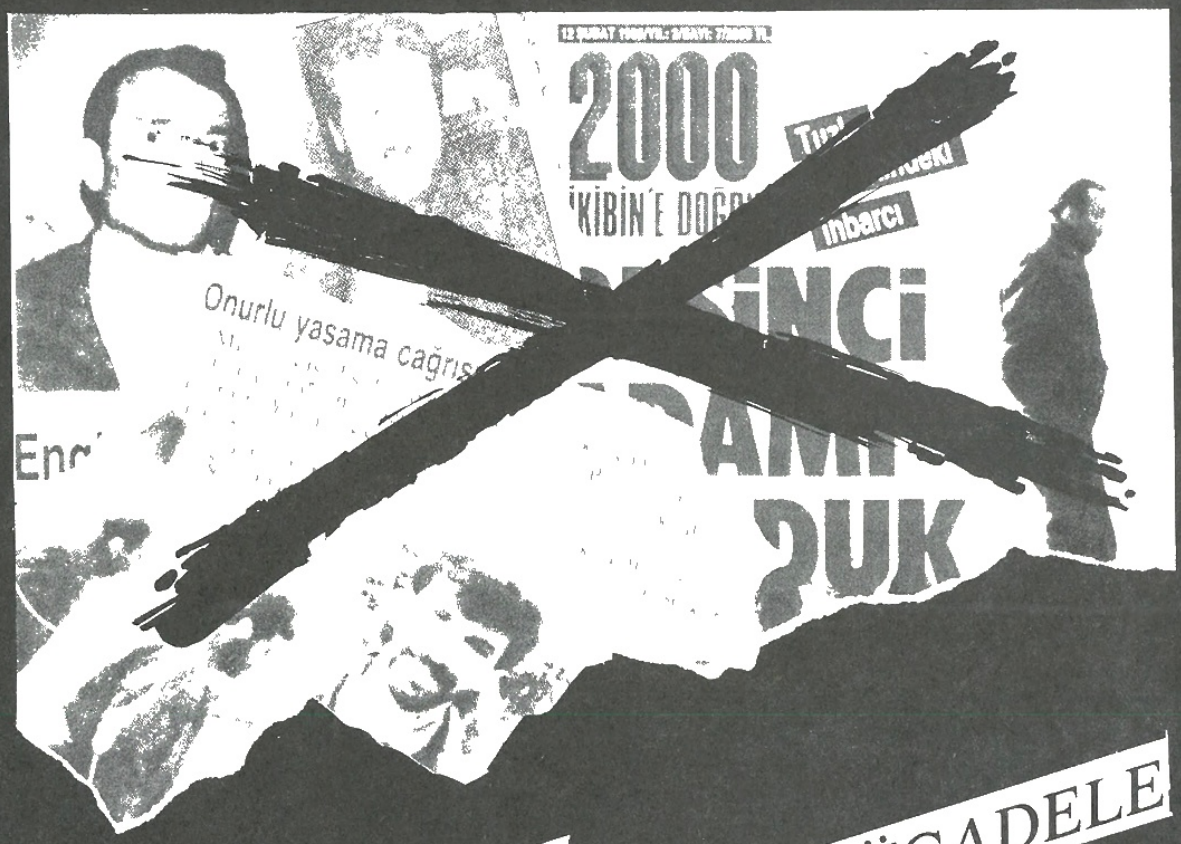

PROVOKASYONA ve PROVOKATÖRLERE KARŞI MÜCADELE BOLŞEVİK BİR YAPILANMA MÜCADELESİNE BAĞLANMADIKÇA SAHTEDİR!

Legal Sosyalistlerin "Sol Örgütlerde MİT Provokasyonuna Karşı" sahte mücadelesi üzerine...

LEGAL "SOSYALİST PARTİ SİLAHI!!!"NIN AÇIK PROPAGANDASI:
SEFA KAÇMAZ'IN "SAÇAK" TAKİ KONUŞMASI ÜZERİNE

(Elimize geçen bir TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi açıklamasını aynen yayınlıyoruz.)

Yoldaşlara,
sınıf bilinçli işçilere,
tüm devrimci kamuoyuna
açıklama:

PROVOKASYONA ve PROVOKATÖRLERE KARŞI MÜCADELE BOLŞEVİK BİR YAPILANMA MÜCADELESİNE BAĞLI OLARAK ve ONA HİZMET EDECEK BİÇİMDE YÜRÜTÜLMELİDİR!

"İKİBİNE DOĞRU" ve "SAÇAK" çevresi, Şubat ayında, "Sol Örgütlerde Mit Provokasyonu"na "karşı" bir kampanya başlattı.

"İKİBİNE DOĞRU"nun 5 Şubat 1989 tarihli, 6. sayısında, kendisinin "TKP/ML-Partizan örgütü" içinde çalışan bir MİT ajanı olduğunu söyleyen Mustafa Curnaz adlı bir kişinin açıklamaları; ve diğer bazı MİT ajanı olduğunu söylediği kişilerle yaptığı telefon görüşmelerinin ses-kayıt bantlarının çözülmüş biçimleri yayınlandı.

12 Şubat tarihli, 7. sayı İKİBİNE DOĞRU"da ise, "Tuzla Cinayetindeki İhbarcı 5. Adamı Bulduk" başlığı altında, Mustafa Curnaz'ın "TKP/ML-Partizan örgütü" içindeki bir diğer ajan olduğunu söylediği Engin Kaya adlı kişinin, Tuzla katliamına yol açan ihbarı yapan kişi olduğu yer aldı.

Bu kişi, "İKİBİNE DOĞRU"nun 7. sayısının yayınlanmasının ertesinde öldürülmüş olarak bulundu. Engin Kaya'nın oldürülmesini, başlangıçta hem DEV-SOL, hem de TKP/ML üzerlendi. (Bkz. "İKİBİNE DOĞRU , sayı 8/89, sayfa 26)

Daha sonra, yine "İKİBİNE DOĞRU"da, öldürülen Engin Kaya'nın "Kandıra eylemcilerini" de ele verdiği yönünde bir haber yazısı çıktı. Aynı haber yazısında "TKP/ML TİKKO Engın Kaya'yı kesinlikle kendilerinin öldürmediğini bildirdı" dendi. Ve "DEVRİMCİ SOL'un" Engin Kaya'yı öldürmeyi üstlendiği bildiriden bölümler yayınlandı. (Bkz. "İKİBİNE DOĞRU" sayı 9/89, sayfa 28)

"İKİBİNE DOĞRU" dergisinin "Sol Örgütlerde MİT Provokasyonu"na "karşı" kampanyayı başlatan 6. sayıdaki, Doğu Perinçek imzalı başyazıda, "Provokasyon ve tertiplerin kucağına düşenlere" şu "çağrı" yapılıyor:

> "Yazık değil mi, bütün hayatın iğrenç ve karanlık faaliyetin içinde mi geçecek? İstersen yüz yıl yaşa, her yıl senin için korkunç bir ızdırap. Hiçbir zaman herhangi bir insanın mutluluğunu duyamıyacaksın. Ama gerçekleri halka anlatabilir ve bu işkenceden kurtulabilirsin. Bundan sonra sıradan bir insan gibi namuslu yaşamak şansı senin önünde duruyor."

"İKİBİNE DOĞRU karanlık faaliyete bulaşmış herkese aynı çağrıyı yapıyor. Gerçekleri açıklayın ve Türkiye'nin içine girdiği bu çalkantı ortamında tertip ve provokasyonları bozun.

Sorun bir demokrasi sorunudur. Kendi öz yurdumuzda güvenlik ve barış içinde

korkusuz yaşayabilme sorunudur."
(İKİBİNE DOĞRU, Sayı 6, Doğu Perinçek' in başyazısından...)

Doğu Perinçek, 7. sayıdaki başyazısını da; "Korkusuz yaşayabilmek için hüküme - tiyle, muhalefeti ile, sağcısı ve solcu- su ile elbirliği yapılamaz mı ?" sorusuy la noktalıyor.

8. sayıdaki başyazısında, bay Doğu Perinçek bir kez daha sorunun "korkusuz ya şama sorunu" olduğunu savunmakta. "Ülkemizde kendisini can güvenliği içinde his etmeyenlerin arasında başbakan da vardır, eski genel kurmay başkanı da vardır, parti liderleri de vardır. Güney Doğu ve Doğu'da yaşayan yurttaşlarımızın hemen hemen tümü vardır." diyerek, sınıflarüs tü ve bu duzen içinde bir "ortak korku - suz yaşama"nın borazancıbaşılığını yapmaktadır.

Ona gore, "Korkunun kaynağı devlet içinde karanlık faaliyet yürüten örgütler dir." Derdi, bu devleti, "karanlık faaliyet yürüten örgütler"den arındırmaktır bay Doğu Perinçek'in !

Doğu Perinçek, Engin Kaya'nın öldürülmesi bağıntısında, aynı yazıda; "herhangi bir solcu örgut bunu yaptıysa, ortada demokratik amaçlar açısından vahim bir yanlış var" (abç) buyuruyor.

Ve bir kez daha;

"Yasadışı tertiplerin sırlarını taşı - yanlara seslenıyoruz: Korkusuz yaşanacak bir Türkiye için ve aynı zamanda kendi güvenliğiniz için bu sırlardan kurtulu - nuz!" (abç) (İKİBİNE DOĞRU, 8/89 sf. 7)

* *

Biz, TKP/ML(BOLŞEVİK) olarak, bu kam - panyanın çeşitli noktaları hakkında gö- rüşlerimizi açıklamak istiyoruz:

MUSTAFA CURNAZ'IN DURUMU VE İDDİALARI HAKKINDA

1. Bu kampanyanın çıkış noktasında,kendisinin açıklamalarına dayanılan Mus tafa Curnaz adlı kişi; 1982 yılının yaz ayları ile, 1984 yılının Kasım ayları arasında TKP/ML(BOLŞEVİK)'in çevresinde bir sempatizan olarak çalışmıştır.

1984 Kasım'ında TKP/ML(BOLŞEVİK)'e karşı girişilen operasyonlar sırasında göz altına alınmış, 1985 Ocak'ında tahliye e dilmiştir.

Tutuklamalarda bu kişinin yakın bir akrabası olan, ve bu kişinin bilgi verdiği Hasan Kaya isimli bir kişinin ihbarcı olarak rol oynadığı tutuklananlar tarafın dan tespit edilmiştir.

Mustafa Curnaz ile, serbest bırakıldıktan sonra, hiç bir örgutsel ilişkiye girilmemiştir.

2. Mustafa Curnaz, şimdi kendinin 1984' deki tutuklama sonrasında satın alın dığı bilgisini vermektedir.

Biz, bu kendisinin satılmış olduğunu a çıklayan kişinin, tüm açıklamalarına olduğu gibi; bu açıklamasına da kuşku ile bakılması gerektiğini; verdiği bu bilgi doğru olabileceği gibi; bu kişinin henüz bizim çevremizde iken de ajanlık yapmış olabilmesinin mümkün olduğunu düşünüyo - ruz.

3. Mustafa Curnaz isimli satılmış, kendisinin "Türkiye Sorumlusu" sıfatını verdiği -TKP/ML(BOLŞEVİK)'te böyle bir sorumluluk ve sıfat yoktur- Şükrü Aslan'a "polislik" konusunda danıştığını ve kendisine "Hasan Kaya'nın polis olup olmadığını çıkarabilmek için", "teklifi kabul eder görün" direktifi verildiğini söylemektedir. (İKİBİNE DOĞRU, Sayı 6, sayfa 8; ayrıca bkz. Milliyet,6 Şubat)

Mustafa Curnaz, bu konuda kesinlikle yalan söylemektedir.

Mustafa Curnaz'a orgütümüz adına hiç kimse, "polislık teklifini kabul eder görün" ... vb. şeklinde bir direktif verme miştir, veremez.

Bu gibi teklifler karşısında, Partimizin tek direktifi vardır: Bu gibi teklifler, onursuzluğa; insanlığın yüce kurtuluş davasına, işçi sınıfının davasına ihanet teklifleridir. Bu teklifler,bu teklifleri yapanların satılmışlığını, onursuzluğunu ve gerçek zayıflığını gösteren tekliflerdir. Biz böyle teklifleri nef - retle geri çevirirız. Biz, eğer bu tek - lifler, bize ölüm alternatifi ile dayatılmaya kalkılırsa; onursuz bir yaşama, onurlu, anlamlı bir ölümü tercih ederiz.

Biz şunu kategorik olarak açıklıyoruz:

Hiç bir TKP/ML(BOLŞEVİK) üyesi, sempatizanı, aynı zamanda hakim sınıflara en adi hizmet olan MİT ajanlığı ve provokatörlüğü -hangi amaçla olursa olsun- kabul edemez.

Hiç bir TKP/ML(BOLŞEVİK) kurumu, bu konuda "olur" ya da "görev" veremez.

4. Mustafa Curnaz adlı kişi,"TKP/ML-Partizan örgütü" içinde iken, ve ajanlığı bu örgüt tarafından açığa çıkarılmadan; yaptığından pişman olan ve "insanca yaşamak" isteyen bir kişi olarak kendiliğinden İKİBİNE DOĞRU dergisine giderek açıklama yapmış görünümündedir.

Gerek Mustafa Curnaz, gerekse onunla konuşan İKİBİNE DOĞRU; MİT'i, faşist pro

vokasyonları, teşhir ederek "demokrasiye" "demokratik amaçlara" hizmet ettikleri iddiasındadırlar.

Biz burada, "görünümünde", "iddiasında" sözcüklerini, çok dikkatli ve bilinçli olarak kullanıyoruz. Bir örgüt içinde belirli bir süre MİT ajanlığı yapmayı mübah gören bir kişinin her açıklaması, bizim için en başından "kuşku duyulması gereken" bir iddiadır.

Mustafa Curnaz'ın bugun de MİT ajanlığına devam etmediğinin ve yaptığı açıklamaların, MİT direktifleri üzerine yapılan açıklamalar olmadığının tersini ispatlacak bir şey yoktur.

"Daha yüksek çıkarlar" uğruna, bir kaç ucuz ajanın feda edilmesi, ajanlık kurumunun mantığı dışında bir olgu değildir. Örneği çok görülmüştür...

AJANLARA "GERİ DÖNÜŞ" YOKTUR

5. Mustafa Curnaz gibilerine;ne "gerçek bir devrimci olarak yaşama" (Bkz.Millîyet, 6 Şubat), ne de "sıradan bir insan olarak yaşama" hakkı yoktur.Bunlar kendileri için en kutsal olduğunu iddia ettikleri şeye, zayıflıkları sonucu ihanet etmiş; onursuz, aşağılık yaratıklardır. "Dönme", "pişmanlık" ilanlarının -bunlar içinde bulunulan anda gerçek durumun ifadesi bile olsa- beş para değeri yoktur. Bu hainlere, devrimcilerin vaad edeceği hiç bir onurlu yaşam yoktur. Bunlar onursuzluğu seçmiş kişilerdir. Ve özür dilemekle, özeleştiri yapmakla hainlikleri ortadan kalkmaz. Devrime, devrimci örgütlere karşı, ajanlık, bir siyasi hata vb. değil; çeşitli nedenlerle yapılmış, bilinçli, iradi bir tercihtir. Bu tercihi yapan, kendini yaşadığı sürece; devrimci, demokrat safların dışına, ezilen, sömürülen insanlığın dışına çıkarmıştır. Hangi biçimde olursa olsun, geri dönüş yoktur. Ve işçi sınıfı ve ezilen insanlık, bu noktada kesinlikle unutkan ve affedici olmayacaktır. Gerçekten vicdan azabı çekerek, ajanlıktan vazgeçenler olursa; bu tabii ki, zararın sınırlanması açısından iyidir. Ama yine de bu, bu durumda olan kişilerin, aklandığı ya da aklanacağı, "sıradan bir insan olarak onurlu yaşama" katılabileceği (İKİBİNE DOĞRU, sayı 7, sayfa 12) anlamına gelmez.

Özeleştiri yapanlara, ya da yaptığı ajanlığı ve bildiklerini açıklayanlara,yeniden "onurlu yaşama" vaadinde bulunanlar; gerçekte ajanlığı bilinçli bir tercih olarak değil de; bir siyasi hata imiş vb. gösterdikleri noktada, iddiaları ne olursa olsun, -ajanlığı aklamakta, yeni ajanlar yaratılmasının şartlarını yaratmaya, onun ideolojik ortamını hazırlamaya hizmet etmektedirler.

Devrimci safların içine sızmış olan, veya devrimci iken satın alınmış, "döndürülmüş" olan ajanlar, bir kez daha ilan ediyoruz ki; sömürülen, ezilen insanlık içinde "onurlu yaşama" hakkını kendi elleriyle itmiş olan kişilerdir. Bunlar tarihin çöplüğüne ait unsurlardır.

PROVOKASYONA VE PROVOKATÖRLERE KARŞI MÜCADELEDE DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENEYİMLERİNDEN ÖĞRENELİM

6. Provokasyon, örgüt içine ajan sızdırma, vb. tarihsel olarak çöküşe giden burjuvazinin, proletaryaya karşı kullandığı yontemlerden biridir.

Özellikle 12 Eylül sonrasında, 12 Eylül'ün işkence tezgahlarından geçirilen pek çok devrimci, polisin kendileri için çalışma önerisi ile karşı karşıya gelmiştir. Ve kuşkusuz, polis bunların en zayıflarının şahsında, bu konuda belli başarılar da elde etmiştir. Devrimci örgütler içinde polis ajanı sorunu,dün vardı; yarın da belirli ölçülerde varlığını sürdürecektir.

Buna karşı komünist tavır, ne bu tehlikenin varlığına gözlerini kapatmak, ve kendi kendini "bizde yoktur" ninnileri ile avutmak; ne de panik içinde herkesi "ajan" zannedip, fobi içinde yaşamak,devrimci örgütlenmeden vazgeçmek, vb.'dir.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL, ajan-provokatörlüğe karşı mücadelede, dünya komünistlerinin tecrübelerini özetleyen bir yazıda -diğer şeylerin yanında- şu tespitleri yapmaktadır:

"Ajan-provokatörlerin devrimci bir örgüte sızma yöntemleri öyle çok çeşitlidir ki, bu konu kısa bir makalenin çerçevesi içinde tamamiyle işlenemez.

Parti üyeleri arasında ajan-provokatör elde etmek için siyasi polis çok çeşitli yöntemlere başvurmaktadır: hem kaba şiddet (siyasi polisin zindanlarındaki vahşi işkenceler) hem de işsizlerin açlığı, geri işçinin ulusal ve dinsel önyargıları, polis ajanlarının "temiz yürekli" sözleriyle ayartılan genç devrimcilerin deneyimsizlikleri. Polis ajanlarıyla "ilkeler", "dünya görüşü", vs. üzerine tartışmaya giren herkes, böyle yapmakla yanlış bir yola saptığını, ihanete doğru bir adım attığını bilmek zorundadır. Parti yönetimleri, büyük bir özenle, devrimcilerin sorguda, hapiste ve mahkeme önün

de davranışları ile ilgili yönergeleri hazırlamalıdır.

Komünist işletme hücrelerinin gelişmesine ket vurmakla görevli fabrika hafiyelerinin son derece büyük tehlikesini özellikle belirtmek gerekir. Burada da oldukça çok çeşitli biçimler vardır: İşçilerin gözetlenmesi için (özellikle ABD'de çok sayıda olan) işverenlerin "detektif" ve hafiye örgütlerinden, işyerindeki ajanlar tarafından kurulan "komünist" hücrelere kadar. Bu açıdan Japon gizli polisi çok ustadır: Daha sonra "komünist" olarak sahneye çıkabilmeleri için ajanları için "Marksist kurslar" düzenlemektedir.

Komünist partilerine nispeten daha rahat giriş olanağı bulabilen çok sayıda provokatör, faşist ve sosyal-faşist partilerin saflarından gelmektedir. Hatta sosyal-demokrat partilerin bu durumda kendi yenilgilerini kullanmayı başardıkları açıktır. Kendisinden ayrılan ve KP'ye geçen her işçi grubuna, sosyal-faşist parti, daha sonra KP içinde provokatif çalışma yürütmek üzere "güvenilir" bir işçi verebilir. Bir yandan en özenli denetim, diğer yandan partiye gelen işçilerin asimilasyonu için yoğun çalışma, partiye, sınıfa yabancı ve doğrudan düşman unsurları saptama olanağını sağlar.

VI.

Gizli polisin yontemleri son derece çeşitli, olanakları ise sayısızdır. Ama buna rağmen, provokasyona karşı mücadele üstesinden gelinemez zorluklar göstermez.

Burada salt şu ya da bu ajan-provokatörün ortaya çıkarılmasının sözkonusu olmadığına dikkatı çekmek gerekir. Elbetteki bunun büyük bir önemi vardır, ama buna rağmen esas sorun bu değildir. Nasıl ki siyasi polis için önemli olan yalnızca şu ya da bu devrimciyi tutuklamak değil de tüm partiyi parçalamak ve eylemini felce uğratmak ise, KP için de YALNIZCA TEK TEK PROVOKATÖRLERİN ORTAYA ÇIKARILMASI, BİR SİSTEM OLARAK PROVOKASYONA KARŞI MÜCADELEDEN, işçi sınıfının devrimci mücadelesini yoketmek için kullanılan bu aracı burjuvazinin elinden almak için mücadeleden DAHA ÖNEMLİ DEĞİLDİR.

Böylece, PROVOKASYONA KARŞI MÜCADELE YALNIZCA KAPİTALİZMİN DEVRİLMESİ İÇİN GENEL DEVRİMCİ MÜCADELENİN BİR PARÇASI OLARAK doğru bir şekilde örgutlenebilir. Ve de tersine: İşçi sınıfının parçalanmasının, burjuvazinin egemenliğinin aracı olarak provokasyona karşı uzlaşmaz mücadele onun parçalarından biri değilse, yalnız sözde değil aynı zamanda eylemde de kapitalizme karşı yürütülen gerçek bir devrimci sınıf mücadelesi sözkonusu olamaz.

Bu ama, provokasyona karşı mücadeleyi bir kereye mahsus olmak üzere sürdürülmesiyle iç rahatlığına ulaşılabilecek bir KAMPANYA olarak görmenin temelden yanlış olduğu anlamına gelir. Partilerin önünde duran ama yeterli dikkat göstermedikleri görev, provokasyona karşı kampanya değil, tersine sistemli, çetin, GÜNBEGÜN kitle mücadelesidir.

Her partili yoldaş, her işçi, devrimci ordunun her basit savaşçısı bu görevin muazzam önemi üzerine açıklığa kavuşmalıdır. En geniş kitlelerin dikkatini provokasyon sorunlarına çekmek, onların bu alandaki uyanıklıklarını ve dikkatlerini büyük ölçüde yükseltmek, onların tüm devrimci enerjilerini hakim sınıfların provokatif eylemlerinin tüm görünümlerine karşı seferber etmek -işte komünist partilerinin yükümlülüğü budur.

Provokasyona karşı mücadele, herşeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele etmektir. Bu alandaki ihmalkarlığa kararlı bir şekilde son verilmelidir. Gizlilik kurallarına uymayan, dikkatsizliği ile tüm örgütü tehlikeye düşüren, devrimci değildir.

Böylesi kuralları basitçe ezberlemekle olmaz. Elbette ki kuşaklar boyu devrimcilerin bize bu alanda bıraktıkları deneyimleri dikkatle incelemek gerekir. Ama bu yetmez. Ara verilmeden devrimci çalışmanın günlük pratiğinden gizlilik öğrenilmelidir. Burada karşılıklı sıkı denetim gerekir. Küçük-burjuva duygusallığa parti yaşantısında yer yoktur: DEVRİMCİ PARTİDE GÜVEN, YALNIZCA VE YALNIZCA ÖRGÜTLÜ DENETİME DAYANIR.

Gizliliğin temel kurallarının zedelenmesi, aynen partinin siyasi çizgisinden sapma gibi cezalandırılmalıdır. Ancak bu şekilde, gizlilik en yüksek noktaya ulaştırılabilir.

Geveziliğe karşı amansız savaş! Hem sözde legal, hem de illegal partilerin tüm üyeleri GEVEZELİĞİN DEVRİMCİ DAVA AÇISINDAN HER AN İHANETE DÖNÜŞEBİLECEK OLAN, DOĞRUDAN VE EN KÖTÜ TAHRİBAT ÇALIŞMASIYLA EŞANLAMLI OLDUĞU konusunda açık olmalıdır. İflah olmaz gevezelere devrimci partide yer yoktur.

Provokasyona karşı başarılı mücadelenin temel önkoşulu, örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi, yasal ve yasadışı çalışma arasındaki doğru bağlantıdır.Bu, yasadışı partiler için özel bir öneme sahiptir. Yasadışı örgütün amaca uygun inşası, parti çalışmasının tek tek işlevlerinin akılcı dağılımı ve bağlantısı, ha-

fiyelerin çalışmasını onemli ölçüde zorlaştırır. Lenin, " 'Sol Radikalizm' -Bir Çocukluk Hastalığı"nda, provokatör Malinovski ile ilgili bölumde yasal ve yasadışı çalışma arasındaki bağın son derece büyük önemini vurgular. Şöyle der orada:

"En iyi ve en sadık yoldaşlarımızdan düzinelercesini ele verdi... Eğer daha büyük zararlar veremediyse bunun nedeni, bizde yasal ve yasadışı çalışma arasında doğru bir ilişkinin varolmasıydı... Malinovski bizim guvenimizi kazanmak için, Çarlık altında da Menşevik oportünizme karşı mücadele yürütmeyi ve Bolşevizmin ilkelerinin propagandasını yapmayı bilen legal günlük gazeteleri yayımlamak için bize yardım etmek zorundaydı. Malinovski bir eliyle düzinelerle en iyi Bolşevik önderi sürgüne ve ölüme gönderirken, diğer eliyle yasal basın yoluyla onbinlerce yeni Bolşeviği eğitmek için bize yardım etmek zorunda kaldı." ("Sol" Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Yayınları, sayfa 41)

Tanınan provokatorlere karşı mücadeleye gelince, bununla ılgili her halükarda şu söylenmelidır: Her ajan-provokatörün ortaya çıkarılması olayı geniş kamuoyuna getirilmelidır. Nispeten yasal bir Komünist Partisinde geçen aşağıdaki gibi bir olaya kesinlikle izın verilmemelidir: Bu partinin bir örgütünde bir hafiye ortaya çıkarıldı ve partiden uzaklaştırıldı,ama kamuoyunun bundan haberdar edilmesi ihmal edildi. Ortaya çıkarılan hafiye başka bir parti örgütüne sızdı ve tesadüfen bu şehre gelen bir yoldaş tarafından tanınıncaya kadar çalışmasını sessizce yürüttü. Ancak bundan sonra yoldaşa, bu hafiyelik olayı parti kamuoyuna açıklanmış olsaydı, bunun zarar veremeyeceği düşüncesi geldi.

Ortaya çıkarılan hafiyelerin kamuoyu önünde teşhir edilmediği böylesi bir "mücadele"nin gerçekte bir mücadele değil, hafiyeliğin gizli tutulması olduğu açık olması gerekir. Ancak ortaya çıkarılan her provokasyon olayı konusunda en geniş neşriyat ve bundan salt kendi partisini değil, tüm Komünist Enternasyonal'i haberdar etmekle, bir yandan düşman ajanlarının suçlarını gerçekten kanıtlamak ve diğer yandan partilere bu alandaki genel deneyimleri değerlendirme olanağı vermek mümkündür.

Bütün partilerin ajan-provokatörlüğe karşı mücadeleyi tüm ciddiyetiyle ele almalarının zamanı gelmiştir. Burjuvazinin devrimci hareketi kanda boğmak, devrimci sınıfın öncüsünün elinden önderlerini almak için en umutsuzca çabalara giriştiği kapitalist ülkelerde yüzlerce, binlerce devrimcinin sosyalizm için canlarını verdikleri bugün, provokasyona karşı vurdumduymazlık doğrudan doğruya cinayettir. Katledilen onbinlerce Çinli devrimciyi, faşist Polonya zindanlarında öldüresiye işkence edilen ya da darağaçlarına çekilen yüzlerce işçiyi ve köylüyü, Balkan ülkelerindeki siyasi polisin yüzlerce, binlerce kurbanını düşünmek, provokasyona karşı mücadelenin devrimci hareketin şu anki yakıcı bir sorunu olduğunu göz önüne getirmeye yeter.

Burjuvazinin bütün bu zalimlikleri, onu kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacaktır. Kapitalizmin azalan gücünü yeniden canlandırabilecek bir "mucize" yoktur.

Ama biz provokasyona karşı yorulmaz,çetin mücadele sorununu tüm boyutlarıyla ortaya koyar ve bunu emekçi kitlelerin kapitalizmin yıkılması için verdikleri tüm devrimci sınıf mücadelesine organik olarak bağlayabilirsek, burjuvazinin sınıf egemenliğinin çöküşünün tarihi saatini hızla yakınlaştırabiliriz.

"KOMÜNİST ENTERNASYONAL"
1931/42.Sayı,
s. 1953-1962 "
(BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI ÇEVİRİ DİZİSİ II.: "Komünist Enternasyonal Belgeleri: 'İllegal Çalışma' ve 'Provokatörlere Karşı Mücadele' Üzerine", sf. 39-42, -Nisan 1986-)

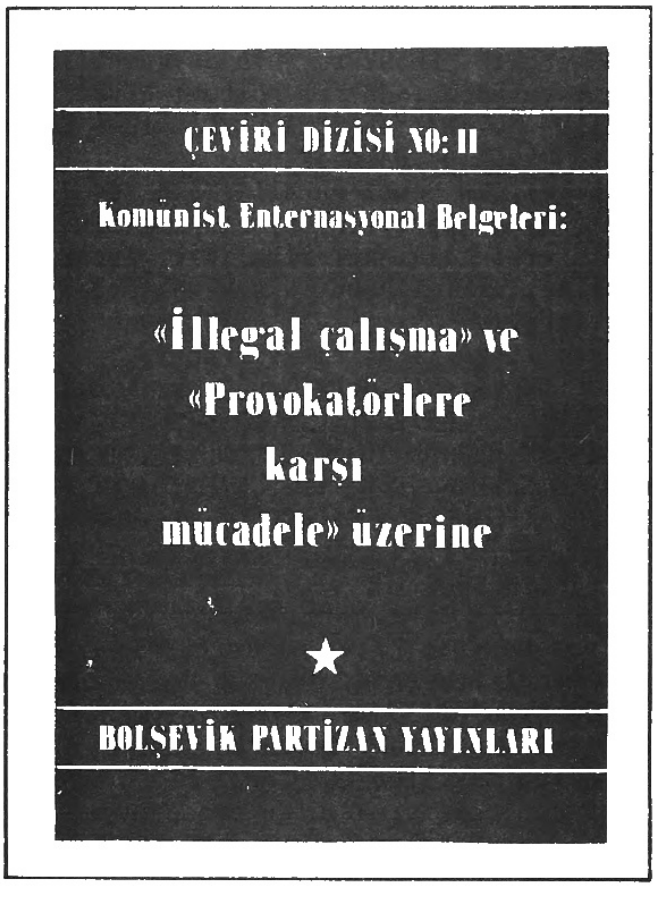

7. Provokasyona karşı mücadele , "kapitalizmin devrilmesi için genel devrimci mücadelenin bir parçası olarak" ele alınmadığı surece ve ölçüde, ve ona karşı mücadele, "her şeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele" olarak kavranmadığı sürece ve ölçüde; provokasyona karşı mucadelenin temel ön koşulu, "örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi" olarak kavranmadığı sürece ve ölçüde devrimcilikle ilgisi yoktur.

"İKİBİNE DOĞRU"NUN KAMPANYASI, GERÇEKTE İLLEGAL DEVRİMCİ ÖRGÜTLENME ANLAYIŞINA KARŞI YÖNELMEKTEDİR

8. "İKİBİNE DOĞRU", "SAÇAK" çevresinin "sol örgütlerde MİT provokasyonuna karşı" kampanyası, gerçekte "faşizmin bu iğrenç ve sinsi saldırısını teşhir etme çabası"nın ürünü değildir. (Şükrü Aslan'ın mektubunda, ve bir dizi devrimcinin yaklaşımında, "İKİBİNE DOĞRU"nun amacı, "faşizmin iğrenç ve sinsi saldırısını teşhır" olarak görülüyor, ve bu kampanya esas olarak olumlu görülüp, desteklenıyor. Bu bizce büyük bir değerlendirme hatasıdır.) (Bkz. Şükrü Aslan'ın mektubu, İKİBİNE DOĞRU 6/89, sf. 16)

"İKİBİNE DOĞRU", kendi amacını aslında çok açık ortaya koymuştur:

İKİBİNE DOĞRU açısından görünürde "sol örgütlerde MİT provokasyonu"na karşı "mucadele" olan bu kampanya, gerçekte İKİBİNE DOĞRU'nun başyazarı Doğu Perinçek adlı kişinin "komplo örgütü" dediği, devrimci, illegal örgütlenme anlayışına karşı bir kampanyadır.

Mustafa Curnaz'ın konuşmasının yayınlandığı sayının başyazısında, gayet bilinçli olarak "komplocu örgut", "komplocu örgütlenme anlayışları" kavramlarını kullanmakta; bunun karşısına sahtekarca, "yasal olanakları sonuna kadar kullanmak emekçi kitlelerle birleşmek" alternatifini çıkarmaktadır.

Söyledikleri aynen şöyledir:

> "Uzun süreli mücadelenin iki basit formülü vardır: Birincisi, yasal olanakları sonuna kadar değerlendirmek, devrimcileri yasal mücadele platformlarında yetiştirmek ve sınamak. İkincisi, emekçi kitlelerle birleşmek. Bir komplo örgütü, ne kadar harika tekniklerle ve hinoğluhin zekâsıyla inşa edilse de, zorbalığa dayanamayacaktır."
> (İKİBİNE DOĞRU, 6/89, sayfa 7)

Doğu Perinçek efendinin burada yürüttüğü tartışma, -bir "komplo örgütü" ile; legal imkanları kullanma; ve kitlelerle birleşmeyi, sahtekarca karşı karşıya koyma- hiç de yeni değildir.

Rusya Sosyal-demokrat Hareketi içinde 1900'lü yılların başlarında; ekonomistlerle, Marksistler arasındaki tartışmada ekonomistlerin söylediğini yinelemekten başka bir şey yapmamaktadır Doğu Perinçek...

Onlar da, şimdi onların düşüncelerinin sürdürücüsü olan, ve Türkiye'nin "Struvesi" olarak adlandırılmaya her geçen gün daha fazla "hak" kazanan (!) bu burjuva liberali karşı-devrimci gibi, "merkezi, illegal bir devrimci örgüt" gerekliliğini savunan Marksistlere karşı, "komplocu örgüt anlayışı savunuyorsunuz", "legal imkanları reddediyorsunuz", vb. suçlamalar getiriyorlardı.

1900'lu yılların başında, burjuva liberallerinin, onların güya marksist -ekonomist- sözcülerinin Rusya Sosyal-Demokratlarına örgütsel alanda getirdiği suçlama, onların "Narodnaya Volya" tipi bir "komplo örgütü" istediği suçlaması idi.

Bu bağlamda, bu suçlamaya karşı, işte Lenin'in söyledikleri:

> "Bu satırların yazarı, St. Petersburg'lu ekonomistlerin Narodnaya Volya eğilimi suçlamasını RABOÇAYA GAZETA'ya da yakıştırdıklarını çok iyi bilmektedir (gazete RABOÇAYA MYSIL ile kıyaslandığında bunun nedeni kolayca anlaşılır). Onun için biz, kısa bir süre sonra, İSKRA çıkmaya başladığı zaman, X kentindeki sosyal-demokratlarin İSKRA'yı bir Narodnaya Volya organı olarak nitelendirdiklerini bir arkadaş bize bildirdiğinde, buna hiç şaşmadık. Elbette, biz, bu suçlamadan ötürü gurur duyduk; çünkü ekonomistler hangi namuslu sosyal-demokratı Narodnaya Volya yanlısı olmakla suçlamamışlardır ki ?
>
> Bu suçlamalar iki yanlış anlamanın sonucudur. Birincisi, bizde devrimci hareketin tarihi o kadar az bilinir ki, çarlığa karşı kesin savaş ilan eden merkezi bir mücadele örgütü düşüncesinin (savunulması) her durumda "Narodnaya Volyacılık" olarak adlandırılır. Ama 1870'lerde devrimcilerin kurdukları, ve bizim için de örnek olması gereken o yaman örgüt Narodnaya Volya tarafından değil, ZEMLYA İ VOLYA tarafından kurulmuştu; bu, daha sonra, Çorni Peredel ve Narodnaya Volya olarak bölündü. Onun için devrimci mücadele örgütünde Narodnaya Volya özgünlüğüne ait olanı aramak; hem tarih ve hem de mantık bakımından saçmadır; çünkü eğer ciddi olarak mücadeleye girişmeyi düşünü

yorsa, HİÇ BİR devrimci akım böyle bir örgüt olmadan edemez. Narodnaya Volya'nın hatası, BÜTÜN hoşnutsuzları kendi örgütü için kazanmaya ve bu örgütü otokrasiye karşı kesin mücadeleye yöneltmeye çalışması değildi; tam tersine, bu, onun büyük tarihsel erdemiydi. Hata, özünde hiç de devrimci olmayan bir teoriye dayanmaktan ileri geliyordu, ve Narodnaya Volya üyeleri, gelişmekte olan kapitalist toplum içindeki sınıf mücadelesiyle kendi hareketlerini ayrılmaz bir biçimde bağlamayı ya bilmiyorlardı, ya da bunu başaramıyorlardı. Ancak marksizmi anlamayanlar (ya da onu "Struveciliğin" anladığı gibi "anlayanlar") kendiliğinden proleter kitle hareketinin ortaya çıkışının Zemlya i Volya'nınki kadar, hatta ondan çok daha iyi bir devrimciler örgütü yaratma görevinden bizi KURTARDIĞINI düşünebilirler. Tersine, bu hareket, bu görevi bize YÜKLEMEKTEDİR; çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden mücadelesi hiç bir zaman onun gerçek "sınıf mücadelesi" haline gelmeyecektir.

İkincisi, birçok kimse, besbelli ki, B. Kriçevski de dahil olmak üzere, (RABOÇEYE DYELO, no 10, s. 18), sosyal-demokratların, siyasal mücadele konusundaki "komplocu" görüşlere karşı her zaman giriştiği polemikleri yanlış anlamaktadır. Siyasal mücadelenin komploculukla SINIRLANDIRILMASINA her zaman karşı çıktık ve elbette ki, karşı çıkmaya devam edeceğiz. Ama bu, sağlam bir devrimci örgütün gereğini yadsıdığımız anlamına gelmez. Nitekim bundan önceki dipnotta sözü edilen broşürde, siyasal mücadelenin bir komploya indirgenmesine karşı polemiğin ardından, (sosyal-demokrat bir ideal olarak), "mutlakiyete karşı ezici darbeyi indirmek" için gerektiğinde "ayaklanmaya" ve bütün "öteki saldırı biçimlerine başvurabilecek" kadar güçlü bir örgüt anlatıl -

İLLEGAL ÇALIŞMAYA ÖVGÜ

Güzeldir...
sınıf mücadelesinde söz almak
yüksek sesle, dobra dobra kitleleri mücadeleye çağırmak...
Ezmek ezenleri,
ezilenleri kurtarmak...

Zordur ve yararlıdır günlük küçük işler...
zordur patronların silah namluları gölgesinde
Parti ağını,
gizlice, yorulmadan örmek...
Zordur...
Konuşmak, ama
Konuşmacıyı gizlemek...
Yenmek, ama
Yeneni gizlemek...
Ölmek, ama
Ölümü gizlemek...

Ün için kim ne yapmazdı?
Ama ya susmak için?

Ama işte o daracık, ve nerdeyse yıkılacak gecekondudan
çıkan yoksul seni yemeğe çağırıyor...
Burda büyüklüğün engellenemez...

Ve ün boşuna,
büyük eylemin eylemcilerinin kim olduğunu öğrenmeye çalışır.

Bir an için çık öne,
bilinmeyen, yüzünü gizleyen,
ve sana teşekkürümüzü kabul et!

Bertolt Brecht

maktadır. Otokratik bir ülkede boyle sağlam bir devrimci örgüt, BİÇİMİ olarak aynı zamanda "komplocu" bir örgüt olarak da nıtelendirilebilir, çünku Fransızca "CONSPİRATİON" sözcüğü Ruşça "ZAGOVOR" ("komplo") sözcuğünün karşılığıdır, ve böyle bir örgüt, tam bir gizlilik içinde çalışmak zorundadır. Gizlilik (komploculuk, konspirasyon, illegalite /ÇN) bu türden bir örgütun oylesine zorunlu bir koşuludur ki, bütün öteki koşullar (üyelerin sayısı ve seçimi, işlevler vb.) bu birıncı koşulla uyum içinde olmalıdır. Onun için biz sosyal-demokratların, komplocu bir örgüt kurmayı istediğimiz yolundakı suçlamalardan korkması gerçekten de büyuk bir safdillik olur. Her ekonomizm düşmanı için, boyle bir suçlama, Narodnaya Volya çızgisini izleme suçlaması kadar gurur verici olmalıdır."
(Lenin, "Ne Yapmalı?", Sol Yayınları, s. 164-167 / Çeviri tarafımızdan düzeltilmiştir...)

Bay Doğu Perinçek, "marksizmi Struve gibi anlayanlar"dan biri olarak, "komplo örgütü"ne karşı çıkarken, karşı çıktığının merkezı, sıkı, illegal, DEVRİMCİ ÖRGÜT düşüncesi olduğunun tamamıyla bilincindedir.

Devrimci, illegal merkezi bir örgütlenme duşüncesini, "komplo örgütü" tekerlemesi içinde reddeden Doğu Perinçek; devrımcı, illegal merkezı bir örgutlenme ile "yasal haklardan sonuna kadar yararlanmak", "ve kitlelerle birleşmek" arasında gerçekte bir çelişme olmadığını gözlerden gizliyor. O, kitlelerle birleşmenin, ancak "yasal", yani yasalarla sınırlanmış, hakim sınıflarca sınırı çizilmiş bir çerçevede olabileceğini düşünüyor ve savunuyor. O, devrimcileri "yasal mücadele platformlarında yetiştirmek" ı, provokasyona karşı, panzehir olarak tanıtırken; aslında provokasyona karşı en iyi mucadelenin, gizlilik kuralları konusunda iyice yetişmiş militanlar olduğu gerçeğini gözlerden gizliyor.

Doğu Perinçek, Mustafa Curnaz ve bazı ajanlardan, ve onun niyetinin "iyi"liğine inanan bazı "saf"lardan aldığı bilgileri; düşmanı olduğu ill egal merkezi devrimci örgüt düşüncesine saldırı için kullanıyor.

Doğu Perinçek, bütün devrimci hareketi reform platformuna; bütün illegal orgütleri yasal Sosyalist Parti platformuna çekebilmek için kullanıyor elindeki MİT bilgilerini.

Doğu Perınçek için baş hedef, "komplo örgütleri", "komplocu orgütlenme anlayışları"dır. Yani illegal devrimci örgütlenme anlayışıdır, onun baş hedefi.

Hakim sınıflar açısından da, kontrol altında olan, "yasal bir sosyalist hareket" esasta önemli bir tehlike değil; düzenin belirli ölçülerde göz yumulabilir bir aracıdır.

İşte bu noktada, liberal-reformist burjuva görüşlerin savunucusu olanlar, tarihi görevleriniyerine getirmekte, devrimci örgütler içinde "ajanlar"ı teşhir adına, devrımcilik adına, reformizmin ve legalizmin propagandasını yapmaktadırlar.

DOĞU PERİNÇEK; İLLEGALİTEYE VE DEVRİMCİLİĞE KARŞI SALDIRI KAMPANYASINDA KİMİ, NASIL KULLANIYOR ?

9. Ve yılların kaşarlanmış revizyonisti Doğu Perinçek, reformizmin ve legalizmin saldırgan propagandası için, yalnızca Mustafa Curnaz gibi, şimdi tövbekar olduğunu söyleyen ajan artıklarını değil; kendini "sosyalist" olarak adlandıran bazı budalaları da kullanmaktadır.

"İKİBİNE DOĞRU"nun 6. sayısının başyazısı Doğu Perınçeğe aittir. O başyazının ana teması TKP/ML şahsında devrimci "komplo" örgütleri"içinde ajanların varlığı bahanesi ile, komplo örgütü düşüncesine saldırıdır.

Ardından TKP/ML içinde ajanların cirit attığını anlatan, Mustafa Curnaz'ın konuşması gelmektedir.

Ardından "Bombalar Neden Patlıyor... Sanki Evren Kalsın Diye" başlıklı bir makalede; son bombaların aslında devletin "içindeki karanlık güçlerin" işi olduğu, olabileceği savunularak; gerçekte devrimci şiddet eylemlerinin tümünün bu ortamda devletin işi olabileceği düşüncesi yayılıyor.

Ondan iki yazı sonra da, TKP/ML Genel Sekreterı (*) olduğu bilgisi verilen Sefa Kaçmaz adına, TKP/ML'in geçmişini karalama; ve "Sosyalist Partiyı önemli silah" gösterme anlamına gelen bir görüşme kısaltılmış olarak yayınlanıyor.

(*): Bu bilginin Sefa Kaçmaz tarafından mı verildiği, yoksa Doğu Perinçek efendi tarafından öyle işine geldiği için mi maledildiği, bilgimiz dahilinde değil.

Herhalükarda Sefa Kaçmaz'ın "1978 TKP/ML 1. Konferansı'nda TKP/ML Genel Sekreterliğine seçildiği" yalandır. TKP/ML'in tüzüğü yayınlanmıştır. İsteyen her devrimci tarafından denetlenebilir.(Bkz. LEYA Yayınevi, Tüzük, 5.Bölüm, s.67/68)

TKP/ML'in örgütlenmesinde genel sekreterlik kurumu, en azından biz bolşevik -

İşte kendisine sosyalist diyen budala dediğimiz budur. Herhalde "legal imkan - lardan yararlanma" adına yapılan bu gö - rüşme; İKİBİNE DOĞRU'nun imkanlarını kul lanma adına yapılan bu görüşme, objektif olarak Doğu Perinçek'in "illegal merkezi devrimci örgütlenmeye" karşı yürüttüğü kampanyanın bilinçli olarak yerli yerine oturtulmuş bir parçasıdır.

"İKİBİNE DOĞRU" AÇISINDAN BU KAMPANYA, GERÇEKTE "DEVRİMCİ ÖRGÜTLERE", "DEVRİMCİLERE" YAPILAN BİR ÇAĞRI DEĞİL; "AJANLARA" VAZ GEÇİN ! , "HÜKÜMETE, MUHALEFETE, SAĞA VE SOLA" DA "KORKUSUZ YAŞAYABİLMEK" İÇİN "ELBİRLİĞİ" ÇAĞRISIDIR. (Bkz. DP'in 7.sayıdaki başyazısı, İkibine Doğru)

10. Doğu Perinçek gibileri için, "korkusuz yaşayabilme" ancak herkesin yasalara uyması ile mümkündür. Halbuki MİT (daha doğrusu; Doğu Perinçek'e göre, MİT içinde ve dışında bazı karanlık güçler!) yasalara (!) uygun davranmamakta - dır. Hükümetin denetiminde değildir! vb.

Onun düşlediği "korkusuz yaşanan" Türkiye, BURJUVAZİ VE PROLETARYANIN barış içinde bir arada yaşadığı; burjuvazinin hüküm sürdüğü bir Türkiye'dir. Burjuva yasallığı, onun için dokunulmaz olandır! Biz ise, burjuvazinin egemen olduğu bir düzenin en iyisinde bile, proletarya açısından "korkusuzca" yaşamanın mümkün olmadığını; proletaryanın egemen olacağı Türkiye'de ise, burjuvazinin korkusuzca yaşayamayacağını biliyor ve söylüyoruz..

Aralarında uzlaşmaz sınıf karşıtlığı olan bu sınıfların bir arada "korkusuzca" yaşayacağını savunan, bunu kampanyasının esas amaçlarından biri ilan eden bir siyasi akımın, devrimcilikle, demokratlıkla, "faşizmi teşhir etmekle", vb., vb... hiç bir ilgisi yoktur.

Onun savunduğu, burjuvazinin daha "uygar" bir diktatörlüğüdür.

Biz ise, en uygar burjuva diktatörlüğünün bile, yıkılması gereken bir vahşet olduğunu biliyor ve savunuyoruz.

"İKİBİNE DOĞRU"NUN KAMPANYASI; HAKİM SINIFLARIN ÇIKAR VE GÖRÜŞLERİ İLE UYUM İÇİNDEDİR

11. Emperyalizm ve hakim sınıflar açısından gerçek tehlike; işçi sınıfı ve emekçi yığınlara gerçekten önderlik edebilecek, legal bütün imkanlardan yararlanmasını bilen; bolşevik tipte devrimci, illegal merkezi bir örgütlenmeden gelmektedir. Şimdiye kadarki bütün deneyimlerin, işçi sınıfı yanında, onlara da öğrettiği ders budur.

Bu yüzden emperyalizm ve onun uşakları devrimci, illegal merkezi örgütlenme düşüncesini gözden düşürmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Bu yöntemlerden biri de, bu örgütlerin ipinin kendi ellerinde olduğu; onların içinde ajanların cirit attığı vb. düşüncesini yaygınlaştırmak, bu örgütler içinde karışıklık yaratmak; herkesin herkese haklı-haksız sürekli kuşkuyla bakmasını sağlamaktır.

Bugünkü "İKİBİNE DOĞRU" kampanyası, aslında, hakim sınıflar açısından da, onların çıkarları ile uyum içinde olan bir kampanyadır.

Bu bağlamda, hakim sınıfların Mustafa Curnaz'ı y e m olarak gönderip, "İKİBİNE DOĞRU"yu onun bilgisi ve isteği dışında, kendi amaçları doğrultusunda mı kullandığı; ya da "İKİBİNE DOĞRU" ile, hakim sınıfların, MİT'in bir bölümünün danışıklı döğüş mü yaptığı; ya da Mustafa Curnaz'ın gerçekten tövbekar olup da, Doğu Perinçeğin onu kendi anlayışının propagandası için mi kullandığı, vb., vb. belirleyici önemde değildir.

Önemli olan, bu kampanyanın objektif işlevidir.

Aynı şekilde, Sefa Kaçmaz gibi şimdi kendini sosyalist olarak adlandıran budalaların da niyetinin ne olduğu belirleyici değildir. Belirleyici olan, onun gibi

---

(9. sayfadaki dipnotun devamı)

ler ondan ayrılana dek yoktu. Ve bilinçli olarak yoktu. Birinci Konferans, herhangi bir kişiyi genel sekreterliğe seçmedi. Tüzüğe uygun olarak bir Merkez Komitesi seçti. Merkez Komitesi de kendi içinden bir Siyasi Büro seçti. Genel Sekreter vb. seçmedi.

Hal böyle iken birilerinin kendi kendilerine; ya da birilerinin birilerine "genel sekreterlik" payesini vermeleri tarih çarpıtmasıdır. Buradaki objektif işlevi, TKP/ML'in "en yetkili kişisi ağzından" Doğu Perinçeğin görüşlerinin onaylatılması, böylece ona daha bir ağırlık kazandırmaktadır.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar... Nasıl ki Aslan Kılıç gibilerinin,Doğu Perinçeğin saflarına doğrudan iltihakı, TKP/ML'in Marksist-Leninist geçmişine zarar vermedi ise; Sefa Kaçmaz gibilerinin de şimdilik dolaylı iltihakı, TKP/ML'in ve onun Marksist-Leninist geleneğinin devamı olan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in geçmişine zarar vermez.

lerinin, bu kampanyanın bir parçası olarak oynadığı rol, objektif işlevidir.

DOĞU PERİNÇEK'İN BU KAMPANYADA T K P / M L ' İ ÇIKIŞ NOKTASI ALMASI, TESADÜF DEĞİLDİR !

12. İKİBİNE DOĞRU'nun ve bu arada hakım sınıfların da, bu kampanyada çıkış noktası olarak, TKP/ML içindeki bir ajanlık olayını almış olmaları da tesadüfi değildir.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş önderliğindeki TKP/ML, Doğu Perinçek'in savunduğu siyasi çizgi nin, burjuvazinin bir kesimi nin sıyasi çizgisı olduğunu çok erken teşhis eden örgüttur.

TKP/ML, Doğu Perinçek'in başını çektiği Aydınlık hareketinin karşı-devrimci saflarda yer aldığını da tespit eden, ve onun devrimci saflar içinde teşhir ve tecrit edilmesinde de baş rolü oynayan örgüttür.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş önderliğindeki TKP/ML, merkezinde profesyonel devrimcilerin bulunduğu Marksist-Leninist parti örgütleme fikrini; illegal örgütlenme nin temel olması gerektiğini vb. en berrak şekilde savunmuş olan örgüttür.

Dığer yandan TKP/ML, en azından içinde bulunduğumuz dönemde, reformculuğa karşı, devrimcilik düşüncesini merkeze koymaya çalışan bır örgüt; silahlı mucadele düşüncesini savunan bir örgüt durumundadır.

Şimdi, menşevik-revizyonistlerin marifeti sonucu, önemli bir ideolojik-siyasi -orgutsel bunalım içında bulunan bu örgut şahsında; onun geçmişindeki tüm Marksist-Leninist ve olumlu yanlara saldırma yolu ile, Doğu Perinçek'in aklanması için, bu örgütün içinde ajanların cirıt attığının propagandası; ve bunu da "sol örgütlerde MİT provokasyonu"nun teşhiri "demokrat" amacı ile satılması için fırsat çoktur!..

BÜTÜN DEVRİMCİLERE VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLERE SESLENİYORUZ:

13. Provokasyona ve orgüt içine polis sızmalarına karşı en etkili mücadele, BOLŞEVİK BİR YAPILANMA yaratma mücadelesidir.

Provokasyona karşı çare, illegal yapıları bozmak, dağıtmak değil; tam tersine daha sağlam bir illegal örgütlenme ve sağlam bir illegal örgütlenmeye dayanan, legal imkanları kullanan bir faaliyettir.

Sağlam bir illegal örgütlenmeye dayanmayan "yasal" faaliyet, burjuvazinin çizdiği sınırlar içine hapsolmuş faaliyettir. Devrimci bır faaliyet olamaz.

Provokasyona karşı mücadele ciddiye alınmak zorunda; bilimsel olarak yürütülmek zorundadır.

Bu konuda yukarda aktardığımız KOMİN - TERN deneyimlerinden çıkarılan dersler , yolgöstericimiz olmalıdır.

Burjuvazi, "İKİBİNE DOĞRU" aracılığı ile, devrimci illegal örgütlenme düşüncesine kara çalmaya; provokasyonun bu örgütlenme anlayışı ile bağı olduğunu an - latmaya çalışmaktadır. Bu sahtekarlığı teşhir; ve burjuvazinin "panik yaratma" -her şeyden yerli yersiz kuşkulanma; her şeyin hakim sınıfların kontrolünde, iplerin onların elinde olduğu düşüncelerini yayma oyununa gelmemek görevdir.

Provokasyona, provokatörlüğe karşı ciddi mücadele, ancak devrimci bir tarzda, ve devrimci mücadelenin bir parçası olarak ele alındığında yürütülebilir. Gözleri reformdan başka bir şey görmeyenler; gözleri burjuva legalliğinin sınırları ile perdelenmiş olanlar, provokasyona karşı ne ciddi bir mücadele yürütme yeteneğine, ne de niyetine sahiptir.

Sonuç olarak RSDİP'nin Merkez Komitesi ne kadar gelmiş Malinovski, vb. de, burjuvazinin şiddete dayalı devrimle yıkılmasını engelleyememiş; hak ettikleri cezayı, onlara DEVRİM vermiştir. Sorun, Malinovskilere rağmen, DEVRİMİ GERÇEKLEŞTİREBİLECEK B O L Ş E V İ K BİR YAPILANMAYI gerçekleştirmektir...

Biz, tum Marksist-leninistleri, tüm sınıf bilinçli işçileri bu göreve çağırıyoruz.

KAHROLSUN AJANLIK!
KAHROLSUN PROVOKATÖRLÜK!
KAHROLSUN BURJUVA LİBERALİZMİ,REFORMİZM, LEGALİZM!
B O L Ş E V İ Z M
Y E N E C E K T İ R!

TKP/ML(BOLŞEVİK) Şubat 1989
MERKEZ KOMİTESİ

V.i.S.d.P.: M. Korkmaz, 11 Stanley Rd. Leeds LH8, England.
YAZIŞMA ADRESİ: PLK NR. 106 606 C 8000 MÜNCHEN 32
FİYATI: 300 TL; 3 DM; 9 FF; 25 ÖS; £ 1,25

(Elimize geçen bir TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi açıklamasını aynen yayınlıyoruz.)

Yoldaşlara,
sınıf bilinçli işçilere,
tüm devrimci kamuoyuna
açıklama:

MARKSİZM-LENİNİZM'DEN UZAKLAŞANLARIN VARACAĞI YERE YENİ BİR ÖRNEK:

SEFA KAÇMAZ'IN "İKİBİN'E DOĞRU" ve "SAÇAK"TA YAYINLANAN KONUŞMASI YOZLAŞMA VE KOKUŞMANIN BOYUTLARINI GÖSTERİYOR...

TKP/ML "GENEL SEKRETER"!!!LİĞİNDEN, LEGAL SOSYALİST PARTİNİN "ÖNEMLİ BİR SİLAH" OLARAK PROPAGANDASINA...

"İKİBİNE DOĞRU"nun 5 Şubat 1989 tarihli sayısında, "TKP/ML Genel Sekreteri (*) Sefa Kaçmaz" ile bir söyleşinin parçaları yayınlandı.

Şöyleşinin tümü, "SAÇAK"ın Şubat 89 tarihli, 60. sayısında yayınlandı. (**)

Biz bu söyleşideki tüm saçmalıklar, anti-Marksist-Leninist görüşler üzerinde uzunca durmaya değer, ve gerekli görmüyoruz. Sözkonusu kişinin savunduğu görüşler, gerçekte sağdan-soldan bütünlüğün-den koparılarak alınmış, değişik görüşlerin devşirmeci bir derlemesidir. Bir teorisyen olarak sıfır olan bu "yurtdışında ki sol lider!!!"in, herhalde kendi açısından bir "taktik" ustalığının göstergesi olan, "legal imkanlardan yararlanma, onları kullanma" adına yapılan bu söyleşi; bu kişinin bir taktisyen olarak da beş para etmediğinin açık bir işareti olarak ilginçtir.

(Dipnotlar için 13.sayfaya bakınız.)

Doğu Perinçek'in başını çektiği, marksist görünümlü legal sosyalist burjuva akımın derdi; devrimci safları karıştırmak, devrim ile karşı-devrim arasında geçmişte var olan ideolojik düşmanlığı yumuşatmak; Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki ideolojik düşmanlığı yıkmak; sınır çizgilerini ortadan kaldırmak; sonuç olarak tüm devrimci akımları da "yumuşatarak" legal Sosyalist Parti'nin geniş reformist havuzunda birleştirmektir.

Gerek "İKİBİNE DOĞRU"nun, gerekse "SAÇAK"ın tüm yayın politikası, bu temel amaca hizmet etmektedir. "SAÇAK" sayfalarında dün "sosyal-emperyalist", "sosyal-faşist" ilan edilenler, kanlı bıçaklı olanlar, arz-ı endam edip, özeleştiriler yaparken; Doğu Perinçek de, dünün sosyal-faşistlerinin yayın organları sayfalarında arz-ı endam edip, "Sosyalistlerin Birliği"nin propagandasını yapmakta;"mezheplerin bizi ayırmaması gerektiği"ni vaaz etmektedir.

Bu arada, "SAÇAK" saflarında, Doğu Perinçek'in eski kurmay başkanlarından Oral Çalışlar, Halil Berktay gibilerinin önderliğinde, onun savunduğu reformist-legalist goruşleri mantıkı sonuçlarına kadar geliştirerek savunan sosyal-demokratların çıkmış olması, Doğu Perinçek gibi liberal burjuva göruşlerin marksist maske ile savunucusuna "sol", "devrımcı" tuyler takma fırsatı vermekte; bu efendi devrimci saflarda, devrimcilık adına konuşabilmektedir hala...

(Buna aslında "yeniden" demek -"hala" yerine- daha doğru olur. Çunkü, Doğu Perinçek, ve onun başını çektiği Aydınlık/Halkın Sesi hareketi, 12 Eylül öncesinde devrimci çevreler içinde tecrit olmuş, adı nefretle anılır; "ihbarcı" olarak tanınır hale gelmişti.)

Şimdi, Doğu Perinçek'in (hala) yeniden devrimci çevreler içinde "sosyalizm" adına, "devrimcilik" adına konuşabilmesinin nedeni, 12 Eylül yenilgisinın üzerine tuy diktiği devrimci saflardaki çözulme-yozlaşma olgusudur.

Sefa Kaçmaz'ın konuşması; bu çözulme ve yozlaşma açısından en açık örnekler - den yalnızca biridir.

Doğu Perinçek, şiddetli bir TKP/ML düşmanıdır. Çunkü onun ideolojik açıdan ne olduğunu, pratik açıdan ne olduğunu belgelerle ortaya koyan, İbrahim KAYPAKKAYA önderliğindeki TKP/ML; ve onun devamı olan, 1976-1980 döneminin Marksist-Leninist TKP/ML'i olmuştur.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş,daha 1972'de Doğu Perinçek ve onunla birlikte hareket edenlerin "iflah olmaz revizyonistler" olduklarını; revizyonist görüşlerini,"ML maske" ardında, "sol lafazanlık" ardında gizlemeye çalıştıklarını, bunların parti içindeki önderliğinin "burjuva önderlik" olduğunu; bunların "iğrenç burjuvalar" olduğunu, bunların "legalist" ve "reformist" olduğunu; bunların tek güvendiği - nin "reformist burjuvazi" olduğunu, vb. vb.'ni bizzat bu revizyonistlerin teori ve pratiğini Marksizm-Leninizm'in suzgecinden geçirerek ortaya koymuştur. (Bkz. "GENEL ELEŞTİRİ")

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, GENEL ELEŞTİRİ adlı yazısının sonunda, Şafak reviz yonizmı (o zamanlar, illegal çıkmak zorunda kalan "Şafak" adlı gazeteye atfen

(Onceki sayfanın dipnotları)

(*): TKP/ML'de, 1980 öncesınde Genel Sekreterlik kurumu yoktur. "1978 Ocak ayında TKP/ML'in bırıncı konferansında (-Sefa Kaçmaz-) Genel Sekreterlığe seçildi" iddiası kuyruklu bır yalan ve tarıh çarpıtmasıdır.

Burada, kaşarlanmış revizyonist Doğu Perınçek önderlığındekı "SAÇAK" ve "İKIBİNE DOĞRU" açısından amaç, Sefa Kaçmaz'a onun sahıbı olmadığı bır paye vererek, "Görüyor musunuz, TKP/ML'ın 'en yetkılı kışısı' bunları söylüyor" düşüncesını yaymaktır. Bu, eğer Sefa Kaçmaz'ın verdiğı bilgı temelınde, veya onun bilgısı dahılinde yapılan bir çarpıtma ıse; bu, sözkonusu kışının zavallılığının yenı bır ıfadesıdır.

Yan tarafta da 5 Mart 1989 tarıhli "İKİBİNE DOĞRU"nun 10. sayısının 5. sayfasında yer alan; bugünkü TKP/ML Merkez Komitesı Sıyasi Bürosu'nun (!) Sefa Kaçmaz'ın "rütbesı" hakkındakı açıklamasını olduğu gıbı yayınlıyoruz.

Bu açıklama; III. Konferansçıların TKP/ML ve O'nun tarıhı hakkında ne denli derın (!) bilgı sahıbi oldukları - nın belgesıdır!!!

(**): Aynı sayı "SAÇAK"ta, yalnızca "TKP/ML Genel Sekreteri(!)" Sefa Kaçmaz'la değıl; T"K"P'nin başını çekenlerden Veysı Sarısözen'le de "Sosyalizm ve Türkiye'nın Sorunları Üzerıne" bır söyleşı yer alıyor. İlgınç olan; bunların bırlik anlayışının, legal mücadele anlayışının ne kadar birbirine benzer olduğudur.

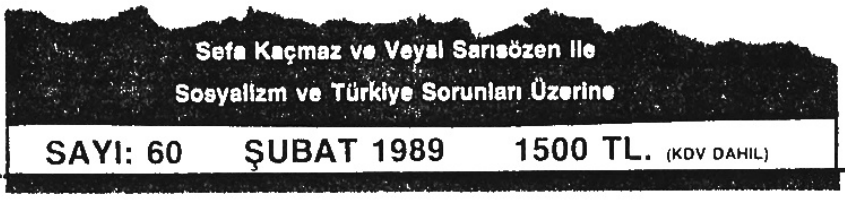

TKP-ML'nin açıklaması

Derginizin 5 Şubat 1989 tarihli 6. sayısının 28 ve 29. sayfalarında yayınlanan, "TKP/ML Genel Sekreterı Sefa Kaçmaz "Sösyalist Partı bir sılah" başlıklı yazıda partimize yonelik bilinçli duşmanca bir tavır sergilenmektedir.

Yazının başlığı bilinçli olarak seçilmiştır. Evet, S. Kaçmaz bir donem TKP/ML'in genel sekreterliğini yapmıştır. Buna bir diyeceğimiz yoktur. Ancak yazıya öyle bır başlık konmuş kı, sanki S. Kaçmaz halen TKP/ML'in sekreteri olduğu anlamını veriyor.

S. Kaçmaz, partimizin 1981 yılı başlarında yaptığı 2. KONFERANS'ında genel sekreterlikten alınmış ve konferanstan sonra da partimız ile hiçbir orgutsel bağı kalmamıştır.

TKP/ML
MKSB

Şafak-revizyonizmi deniyordu) hakkında görüşlerini şöyle özetler:

ÖZETLEYELİM

Şafak revizyonizmı, görüldüğü gıbı, devrımın bütün temel meselelerinde,bır elını revızyonızme, bır elini de Mao Zedung Düşüncesi'ne uzatmıştır. İlkelere bağlı devrımcı politikanın yerini tam bır burjuva bezirgân kurnazlığı almıştır. Bu kurnaz bezırgânların dükkânında revızyonızm de vardır,Mao Zedung Düşüncesı de... Şartlara göre bazan bırini, bazan diğerını, çoğu zaman da her ıkısını bırden piyasaya sürmekte - dırler. Ama hangısını pıyasaya sürer - lerse sürsünler, PRATİKTE daima revızyonızmi uygulamaktadırlar. Şafak revizyonizminin bır özelliği de, en sağcı pratığı en mükemmel örnek olarak sun - makta ve kadroları aldatmakta gayet usta olmasıdır.

Böylece Şafak revızyonizmının üç temel özelliğine işaret etmış oluyoruz : 1) İdeolojide ve politıkada en pespaye revizyonist tezlerle Mao Zedung Düşüncesi'ni bağdaştırma çabası. 2) Pratıkte daıma sağcı, teslımıyetçi, pasifıst bir çizgi izlemesi. 3) Bu sağcı, teslımiyetçi pasifist çızgiyi gizlemek ıçin sahte mükemmelliyetçilik.

ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN KAYNAKLARI.

Bütün bu eleştirılerden Şafak revizyonizminin kaynakları da anlaşılmış olmalıdır. Bu kaynaklar kısaca şunlardır: 1- Hareketın saflarını oluşturan kadroların genış ölçüde burjuva ve hatta büyük burjuva çevrelerinden gelmış olması. Bunlar sınıf ideolojilerını, alışkanlıklarını ve köklü sınıf güdülerını de birlikte getirmekte ve her fırsatta ama değışık biçimlerde, burjuva ıdeolojisi, alışkanlıkları, güdüleri... kendını ortaya koymaktadır. 2- Hareketın barışçı mücadele biçimleri içinde doğması ve gelişmesi. Silahlı mücadeleye başından beri yabancı olması. Kendini ve kadrolarını tamamen barışçı mücadele bıçımlerine göre hazırlamış olan Şafak hareketi, sılahlı mücadele şartlarında iliklerıne kadar ışlemış olan pasıflik, bürokrasi, barışçılık hastalıklarını bir türlü söküp atamamakta ve bu tutumunu yenı teorik kılıflarla gızlemeğe çalışmaktadır. Gıttıkçe şıddetlenen sınıf mücadelesinin güçlü fırtınası, onu bir kenara fırlatıp atıncaya kadar Şafak revızyonızmi devrımci hareketin ayağına köstek olmaya devam edecektır. Fakat ömrü çok uzun olmayacaktır.

(İbrahım KAYPAKKAYA, "Seçme Yazılar", Ocak Yayınları, sayfa 440-44)

Bu kişilerin gelişmesi hakkında da İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın tespiti, açık ve kesindir. O, şunları söyler:

PDA revızyonizmının, geçmişte,Sovyet sosyal-emperyalizmine elini uzatmış olmasını eleştirdığımizden öfkeye kapılarak şöyle dıyorlar: "Bunların ithamı beş yaşındakı bir çocuğa neden onbeş yaşındakı bır çocuk gıbi düşünmüyorsun ... ithamı ıle özünde birdir." Acına - cak bır fikır zavallılığı! Stalın yoldaş "ınsanın bılıncini sosyal yaşantısı tayın eder" der. Ne kadar doğru bir söz. Şafak revızyonistlerının burjuva gıbı düşünmekten niçın bır türlü kurtulamadıklarının cevabı işte Stalin yoldaşın bu cümlesidir. Beş yaşındaki bir çocuk, normal gelişme seyrı ıçinde, onbeş yaşında bir genç haline gelir. Bu son derece tabıi bir şeydır. Ama beş yaşındaki bir eşek, hıç bır zaman ve hıç bir yerde onbeş yaşındakı bır genç haline gelmez. Bunun gıbi, revızyonızm BÜYÜYEREK "Marksızm-Leninizm" haline gelmez. Burjuva baylar, Marksizm-Lenınizmı revızyonizmın gelişmesinin tabıi sonucu ve uzantısı olarak görüyorlar. Doğru düşünceyi yanlış düşüncenin ge - lişmesının tabıı sonucu ve uzantısı olarak görüyorlar. Genç bır komünıst hareket, revızyonist hareket demek değildir. Genç bir komünıst hareketın tecrübesi azdır, henüz zayıftır, mücadele yeteneğı sınırlıdır; ama her şeye rağmen doğru bır çızgi izler. Bılmedığı ve tecrübesinin yetışmediği konularda yanlışı savunmaz. Sadece doğruyu zamanla ve adım adım kavrar. Bır komünist hareketin her dönemde hataları da olur. Ama hatalar hiç bir zaman ağır basmaz, vahim değildir ve en kısa zamanda dü - zeltilir. Marksizm-Leninizm, revizyo - nizme karşı mücadele edılerek gelışır, revizyonizm reddedılerek gelışır. Anlıyor musunuz? Yanı siz "eşeklığı" red - detmedıkçe, "eşeklık"le mücadele etmedıkçe, ne kadar büyürsenız büyüyün, "adam" olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir "eşek" olursunuz, o kadar!

(age., sayfa 436-437)

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın, "kıvırtmacada, ikiyüzlulükte, sahtekarlıkta" usta (!) olan bu revizyonistlere, bu bağlamdaki çağrısı şu olmuştur:

> Baylar! Kıvırtmacada, ikiyüzlülükte, sahtekârlıkta parmak ısırtacak kadar ustasınız! Ama sizin bu ustalığınız proletarya saflarında on para etmez! Sız bu maharetlerinizi gıdıp burjuva ve toprak ağaları partilerinde gösterirsenız, emin olun onlar sızı hararetle bağırlarına basacaklardır. Kabılıyetlerinizi boşu boşuna harcamayın! Bır an evvel değerinizi takdır edecek olanların yanına koşun! Parlak başarılar, büyük zaferler sızi beklıyor!
>
> (age., sayfa 312-313)

İşte 1972'deki TKP/ML'in, Doğu Perinçek ve onun başını çektiği akımı değerlendirmesi böyle idi.

1978-1980 döneminin TKP/ML'i de, Doğu Perinçek önderliğindeki akımın, devrimci çevre içinden tecrit edilmesinde, yürüttüğü ideolojik mucadele ile baş rolu oynamıştır. (*)

Bu yüzden, Doğu Perinçek için, TKP/ML'in yönetici kademelerinde bulunmuş biri ağzından, TKP/ML'in geçmişine yönelecek Doğu Perınçek tipi her "eleştiri", kendisinin haklılığının teslim edilmesi;Doğu Perinçek'in onulmaz yaralarına merhem, ve bulunmaz fırsattır...

Ve kaşarlanmış revizyonist, bu fırsatı gerçekten "ustalıkla" kullanmakta; TKP/ML'in içinde polisin cirıt attığı; ve TKP/ML'in hemen her hareketinin polisin bilgisi dahilinde olduğu görüşlerinin bır "donme" MİT ajanının "samimi ifadelerı"ne dayanılarak yayıldığı bir sayıda;

TKP-ML GENEL SEKRETERİ SEFA KAÇMAZ

"Sosyalist Parti bir silah"

başlığı altında (**), Sefa Kaçmaz'la görüşmenin "özeti" verilerek resim tamamlanmaktadır.

Resim şudur: Bugunkü TKP/ML aslında polisin kontrolü altında bir örgüttür. Ve içinde polis cırit atmaktadır.

Dunkü TKP/ML hakkında ise, bizzat onun genel sekreteri, onun çızgisinin yanlış olduğunu soylemektedır. Ve o genel sekreter, legal Sosyalıst Parti'yi "bir silah" olarak görmektedır.

"İKİBİNE DOĞRU" boylece, TKP/ML Genel Sekreteri ağzından, Sosyalist Parti'nin silah olduğunu; bu legal reformıst burjuva klubünün silah olduğunu ilan ederek, kendisi için en önemli olanı öne çıkartıyor (*) (Dipnot 16. sayfadadır!)

Böylece, "legal imkanlardan yararlanma" adına, kimin, nasıl kullanıldığına, bir kez daha tanık oluyoruz.

Soyleşinin tümü, bir zamanlar Marksıst-Leninist, Bolşevik saflarda yer almış olan, ve evet yönetici kademeleri içinde de yer almış olan Sefa Kaçmaz'ın, Marksist-Leninist saflarda iken de savunduğu kimi sapmaları, nasıl sistemli bir biçim de "geliştirdiği"; eklektizm ve oportünizm konusunda hangi noktaya vardığını göstermesi açısından ilginçtir.

Sefa Kaçmaz'ın tek tek sorular karşısında savunduğu genel görüşleri şöyle:

GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRİLMESİ BAĞLAMINDA

Sefa Kaçmaz'ın, geçmişin değerlendirilme

(*): Bu bağıntıda; Aydınlık, o dönemde yanlış bir gerekçelendırme ve yöntem ıle "karşı-devrımcı", "kompradorların ve toprak ağalarının temsılcısı" ılan edılmıştır.

O dönemde, şımdı Bolşevık saflarda olan yoldaşların muhalefetıne rağmen alınan bu karar yanlış olmasına rağmen; Aydınlık, sözkonusu dönemde bır dızı karşı-devrımcı eylemın, bu arada açık ıhbarcılığın ıçınde bulunuyor ve bu özellığı ıle öne çıkıyordu.

(**): Burada, burjuva gazetecılığının ığrenç bir yöntemı ile karsı karşıyayız. Başlıkta "TKP/ML Genel Sekreterı" ağzından büyük puntolarla,"Sosyalist Partı Silahtır" dendığı öne çıkartılıyor. Böylece sankı bugünkü Genel Sekreter'in görüşü aktarılıyormuş havası basılıyor. Sefa Kaçmaz'ın özgeçmişı ıle ılgılı kısa bir notta ise, onun 1978-1980 arasında fıılen "genel sekreterlık görevi yürüttüğü" söylenıyor. Eğer özgeçmişte söylenen doğru olsa, başlık yanıltıcıdır, sahtedir. Ama özgeçmişte verilen bilgı de yanlıştır.

Aslında bu bılginin doğruluk derecesını araştırmak onca zor değildir. TKP/ML'in resmı partı delegeleri, her şeyden önce tüzüğü ortadadır. Legal yayınlanmıştır. Bunun dışında, mahkeme-dava dosyalarına yansımış bır dizi belge ve bılgı mevcuttur. Buna rağmen, "Genel Sekreter" ağzından TKP/ML'e kara çalmak, bu burjuva gazetecilerının işine geldığinden, onlar bu bılgıyı başlığa çıkararak kullanmakta sakınca görmemişlerdir.

si ile ilgili soruya verdiği cevapta,tek saldırı hedefi (onun içinden geldiği gerekçesi ile!), TKP/ML-Partizan; yani geçmişte Marksizm-Leninizm adına konuşan gruplar içinde, bu sıfatı haklı olarak taşıyan, diğer tum gruplardan nitelik olarak ayrı, tek komünist gruptur.

Sorulan soru ve Sefa Kaçmaz'ın cevabının girişi aynen şoyledir:

"-1980 öncesi döneminin gruplarını, onların programlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Geçen dönemin birçok grubu var, kendilerini parti olarak isimlendiren onlarca örgüt var. Bunların hepsi hakkında burada bir genel değerlendirme yapabilmek zor, sanıyorum yeri de değil.

Ben burada, en fazla, bir dönem içerisinde sorumlu olarak çalışığım TKP ML - Partizan hakkında bazı değerlendirmeler yapmaya uygun görüyorum kendimi."
(Saçak, Sayı 60, sf. 31)

Soru, görüldüğü gibi açık ve berrak olarak, 1980 öncesi dönemin tüm gruplarını kapsayacak şekilde sorulmakta; Sefa Kaçmaz ise, "hepsi hakkında genel değerlendirme yapabilmek zor, sanıyorum yeri de değil" gerekçesi ile, Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist grupların hiç biri hakkında bir değerlendirme yapmamayı tercih etmektedir. Tek tek gruplar hakkında değerlendirme, eğer "zor" ise, "yeri değilse" (Neden yeri değil acaba? Sorunun sorulduğu yerde, "yeri değil" diye kıvırtmanın anlamı ne? Niyeti bilmeyiz. Ama objektif olarak bu kıvırtmanın bir tek anlamı vardır: "İKİBİNE DOĞRU" ile arayı bozmamak! Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist gruplara şirin, barışçı görunmek.. BN) o zaman, en azından TKP/ML'i tek komünist grup/parti olarak değerlendirdiğini, diğerlerinin tümünü oportünizmin çeşitli biçimleri olarak gördüğünü söylemenin; bu genellikte bir değerlendirme yapmanın engeli ne? Bunun önünde, bu doğru görüşten uzaklaşmış olmak ideolojik engeli dışında, bir engel yoktur aslında.

Sefa Kaçmaz'ın bu "legal sosyalist" derginin imkanlarını "kullanarak" verdiği mesaj,kendisinin geçmişte, içinde yer aldığı TKP/ML'in çizgisini komünist olarak görmediği mesajıdır. Dığer gruplarla TKP/ML arasına en kuçük bir ayrım koymaması; ve onu tek saldırı hedefı olarak seçmesinin başka hiç bir anlamı yoktur.

TKP/ML'in geçmişi hakkında, Sefa Kaçmaz'ın söyledikleri şunlar:

"Şunu açık-seçik saptamak gerekli. TKP ML-Partizan'ın çizgisinin temelini, 1972 yıllarında, o dönemde "Mao Zedung Düşuncesi" denilen akımın yorum türlerinden, Hindistan'daki Çaru Mazumdar hareketın - den bağımsız olmayan bir şekilde İ. Kaypakkaya ve arkadaşları ortaya koydular. Öncelikle Kaypakkaya tabi."
(Saçak, S.60, sf.31)

Burda, "Hindistan'daki Çaru Mazumdar hareketinden bağımsız olmayan bir şekilde" sözcukleri ardında, aslında 1972 TKP /ML çizgisinin, Çaru Mazumdar tıpi bir Mao Zedung Düşüncesi olduğu mesajı verilmektedir.

Burda Sefa Kaçmaz bey, aslında Doğu Perinçek'in 1972'den bu yana tekrarladığı demagojik bir iddiayı yinelemekten başka bir iş yapmamaktadır. Söyleyen Sefa Kaçmaz, söyleten Doğu Perinçek'tir.

Yapılan; açık bir tarih çarpıtması,TKP /ML'in gerçek çizgisine adice bir saldırıdır.

Çaru Mazumdar çizgisinin 1972'dekı savunucuları, TİİKP-Aydınlık'tan, TKP/ML'in bölünmesinden önce ayrılmış olan, ve "tasfiyeciler" olarak adlandırılan, çoğu "Robert Kolej" çevresinden gelen, bir küçük-burjuva, aydın grubudur.

Bu gruba karşı, ideolojik mücadeleyi herkesten önce, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş yurütmüştür.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın bu grup hakkında değerlendirmesi şöyledir:

"TASFİYECİLER" MESELESİ

PDA revizyonızmine karşı girıştiği - miz mücadelede pratikte bızden ayrılarak her türlü mücadeleye yan çızdiler. Bu kavga kaçağı alçaklar, bellı bır dö

(*): Burda Sefa Kaçmaz açısından "özür" olarak, Sosyalist Parti hakkında söylediklerinin tüm konuşma ıçinde küçük bir yer tuttuğu; ve "öne çıkarma"nın onun tarafından değıl, "İKİBİNE DOĞRU" tarafından yapıldığı söylenebilir. Açıktır ki, İKİBİNE DOĞRU dergısi yazı kurulu,konuşma yaptığı kişilerin söylediklerını yayınlarken, -tersi konuda bır anlaşma yapılmadığı sürece- neyi öne çıkaracağına kendisi karar verecektir. Ve o kendisi ıçin önemlı olanı başlığa çıkarmıştır. Burda önemli olan, bu görüşün Sefa Kaçmaz'a ait olup olmadığıdır. Sefa Kaçmaz, konuşmada yalnızca, Sosyalist Parti'nin sılah olduğunu söylemiyor. O, Sosyalist Partiyı "demokratik birikimı yasal planda kullanma" "bağlamında", "ÖNEMLİ BİR SİLAH" olarak gördüğünü söylüyor! (Bkz. "SAÇAK" Sayı 60, sayfa 36)

nemde PDA revizyonizminden daha tehlikeli bir hale geldiler. Şehirlerdeki mücadeleyi tamamen reddettiler. Legal faaliyeti ilke olarak reddettiler. Somut şartların somut tahlili ilkesini yani Marksizm'in özünü reddettiler. Böylece PDA revizyonizminin ekmeğine yağ sürdüler. Ona, sağcı hatalarını haklı çıkarması için demagoji imkanı sağladılar. Bu darkafalı, pasifist ve yüreksiz burjuvalar, daha sonra Marks'ı, Engels'i, Lenin'ı, Stalin'ı okuma - nın gereksiz ve hatta zararlı entellektüel bir çaba olduğunu iddia edecek kadar alçaldılar. Merkeziyetçi bir proletarya partisi örgütlemenin faşizm şartlarında zararlı olacağını savunacak kadar gülünçleştiler. Hakim sınıfların baskı ve zorbalıklarının iyice şiddetlendiği bir dönemde, "şimdiki görevimiz dağılmak ve kendimizi unutturmak - tır", diyecek kadar hainleştiler. PDA revizyonizmi ile mücadeleyi terkettikleri gibi, hakim sınıflarla mücadeleyi de terkettiler. Zaten kendileri daha da adi revizyonistler olup çıktılar.Evlerine, okullarına, kendi rahat köşelerine döndüler. Bunların ihanet teorilerı birçok burjuva unsurun imdadına yetıştı. Bu unsurlar, kızışan sınıf mücadelesini terketmek için yukarıdaki teorilere dört elle sarıldılar. Fakat bu arada bazı militan arkadaşların da kafasını bulandırdılar. Onları sıkıyönetimin bulanık havasından faydalanarak kendi peşlerine taktılar, pasifleştirdiler, mücadeleden kopardılar. Bunların başını çeken S.U. ve L.U. hainleri ile bağlarımızı Nisan toplantısından önce kopardık. PDA revizyonizminin güvenilir adamı T.N. haini ise, önceleri PDA revizyonizmine bizimle birlikte karsı çıktığı halde, sonradan onunla uzlaştı. Nisan Toplantısı'nda, Sosyalist Kurultayın toplanması, legal bir partinin kurulması ve legal yayın organlarının güçlendirilmesi yolunda oy kullanarak PDA revizyonizmine iltihak etti. Sıkıyönetimin ilân edilmesiyle birlikte de ortadan kayboldu.

Şimdi PDA revizyonistleri bizi,bu kişilerle birlikte hareket etmiş olmakla suçluyor. Onların zirva teorilerini bize de maletmeye çalışıyor. Bu, sahte - kârlığın daniskasıdır. Çünkü birincisi "Tasfiyeciler" saflarında ilk başta bizimle beraber hareket edenler olduğu gibi, son ana kadar PDA revizyonizmine dahil olanlar ve sürekli olarak ortada yalpalayanlar da vardı. İkincisi, biz bu kişilerin yanlış fikir ve tutumlarına asla katılmadık. Fakat, ilk başta PDA revizyonizmi ile mücadeleyi daha önemli gördüğümüz için bunlara karşı uzlaşmaz bir mücadele açmayı da doğru bulmadık. Hem, bu şahıslar, zirva teorilerini bir anda değil, zamanla geliştirdiler. PDA revizyonizminin sağ çizgisine karşı, bazı noktalarda bunlarla aramızda kurulan birlik, bunların aksi yöndeki aynı ölçüde sakat teori ve pratikleri ortaya çıktıkça ayrılığa dönüştü. Bir açının iki kolu arasındaki mesafe başlangıçta çok küçük olduğu halde, başlangıçtan uzaklaştıkça nasıl büyüyorsa, bunlarla bizim aramızdaki mesafe de, bunlar kendi doğrultularında yol aldıkları ölçüde, öyle büyüdü. Bunların alçaklıklarını, hainliklerini, pasifist, darkafalı, idealist burjuvalar olduklarını suratlarına çarptık.

Şimdi, PDA revizyonistleri bu gerçekleri küllemeye çalışıyor. Bizim savunmadığımız ve katılmadığımız görüş ve tutumları bize de malederek bir yandan kendilerinin geçmişteki kesin sağcı çizgilerinin lehine sonuçlar çıkarmak, öte yandan da bizim şimdiki eleştirilerimizi zayıf düşürmek istiyor. Bu tilki kurnazlığı ancak burjuva baylarımızı yaralar, bizi değil.

(age. sayfa 306-307)

İşte TKP/ML kurulduğu sırada, "Çaru Mazumdar" çizgisine, ya da "Çaru Mazumdar hareketinden bağımsız olmayan Mao Zedung düşüncesi yorum türü"ne karşı tavrı...

Sefa Kaçmaz, bu bağıntıda tarihe-bel gelere karşı, Doğu Perinçek'in demagoji-dedikodu cephesinin yanında yeralmıştır.

Sefa Kaçmaz, burda Doğu Perinçek kendisine legal imkanlardan yararlanma imkanı verdiğinden olsa gerek, onun hoşuna gidecek değerlendirmeleri yapmaktadır.

Bunun dışında, o, konuşmasının bu bölümünün bundan sonraki kısmında, tam bir oportünist yöntemle, çok laf edip, hiç bir şey söylememe tavrı içindedir.

Geçmişle bağıntılı olarak cevaplandırılması gereken soru, bugün o çizginin aynen savunulması ile bir yerlere varılıp varılmayacağı değil, 1972'de bu çizginin diğer çizgilerden, Marksizm-Leninizm açısından nitel bir ayrılığı olup olmadığı sorusudur! Sefa bey, bu soruya cevap vermiyor!

Biz, gayet net ve açık olarak ilan edi

yoruz: Doğu Perinçek'in başını çektiği Şafak revizyonizmine karşı, uzlaşmaz ideolojik mücadele içinde doğan; kendini küçük-burjuva "sol" çizgilerden de, Uluslararası Komünist Hareket'in o gunkü çizgisine sahip çıkarak ayıran TKP/ML, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm'in tek temsilcisi idi.

Bunun dışında, bay Sefa Kaçmaz, bugünkü TKP/ML adına konuşanları, "1972 çizgisini... bugünün koşullarında" uygulamak istemekle eleştirdiği noktada; bir kez daha gerçekleri çarpıtmaktadır. Bugün TKP/ML adına konuşan grupların hiç biri, 1972 çizgisini aynen savunmuyor. Her birinin şu veya bu ölçüde "katkı"ları,1972 çizgisinden uzaklaşmaları söz konusu. 1972 çizgisinden, "işe gelen" yerler alınıyor. Oportünist-menşevik kanat açısından bu, kendini mesela geçmişin bazı yanlışlarının sistemleştirilerek, "laf düzeyinde" savunulması, bazı doğrulardan ise uzaklaşılması biçiminde gösteriyor. (Bkz "İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme! TKP/ML 3.Konferansının Çizgisinin ve Kararlarının Eleştirisi", BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI)

Sorunun, bugün 1972 çizgisinin savunucuları varmış gibi konması, bugünkü revizyonist teori ve uygulamaların İbrahim KAYPAKKAYA'ya mal edilmesini beraberinde getirdiğinden, bütünüyle reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Biz bugüne kadar hep, İbrahim KAYPAKKAYA ile, bugün İbrahim KAYPAKKAYA adına konuşan oportünistleri karşılaştırırken, "kartal , tavuk" benzetmesini yaptık. Şimdi Sefa Kaçmaz, kartalla tavukları aynı yere koyarak, revizyonizme hizmet etmektedir.

MAO ZEDUNG VE STALİN DEĞERLENDİRMESİ BAĞINTISINDA

Mao Zedung ve Stalin bağıntısındaki tartışmada; Marksist-Leninistler açısından ilk olarak, açıkça ortaya konması gereken temel ayrım şudur:

Stalin; Marks, Engels, Lenin ile birlikte, Marksizm-Leninizm'in bir klasiğidir. Mao Zedung ise, Marksizm-Leninizm'in bir klasiği değildir. Bu bağlamda, Stalin ile, Mao Zedung aynı seviyede ele alınamaz.

Sefa Kaçmaz bey, bu konuda konuşmasında epey laf etmesine rağmen; bu kesin berrak ayrımı hiç bir yerde, hiç bir biçimde yapmıyor, yapma ihtiyacı duymuyor! O, bu konuşmada objektif olarak, Stalin ile Mao Zedung'u aynı seviyede ele alan bir yaklaşımın savunuculuğunu yapıyor.

O kadar da değil. Evet, hatta Sefa Kaçmaz'a göre, "emekçilerin siyasi eğitimi ikna unsurunun tayin edici" olması noktasında, Stalin'e üstünlüğe sahip, "büyük bir önder"...

Söyleyene değil, söyletene bakın. Konuşan Sefa Kaçmaz; ama konuşturan Doğu Perinçek'tir!..

Bu görüşlerin, onun görüşlerinin bir tekrarı olma dışında bir özelliği yoktur.

Mao konusunda, Sefa bey'in "eleştirisi", kendini ondan, Stalin'e getirilen eleştirilerde "yöntem" açısından ayırmak biçiminde oluyor. Getirilen eleştirilerin içeriği konusunda ise, tek sözcük yok! Halbuki, bu konuda geçmişte savunduğumuz -bu kişinin de Marksist-Leninist saflarda olduğu dönemde, savunur göründüğü- tavrın ö z ü, Stalin'e getirilen eleştirilerin içeriğinin yanlış olduğunu, tek tek noktalarda ortaya koyan bir tavırdır.

İçerik olarak eleştirilere değinmemesinin nedeni ama, daha sonra açığa çıkmaktadır: Bu bayımızın Stalin bağıntısındaki tavrı, "hem savunup-hem eleştirme" biçiminde özetleniyor Saçak tarafından. Ve bu efendi de, "Evet, aynen söylediğiniz gibi yaklaşıyorum." diyerek tasdikliyor.

Stalin'i Hem Savunup, Hem Eleştirmek

— Yanlış anlamadıysam, siz Stalin'i hem savunuyorsunuz, hem de eleştiriyorsunuz, galiba ikili...

— Evet, aynen söylediğiniz gibi yaklaşıyorum.

Bu kişi geçerken, Stalin'e Kruşçef eleştiriliyormuş gibi getirilen eleştiriler karşısında, O'nu savunuyormuş gibi pozlara giriyor. Böyle "savunuculardan", Stalin korunmak zorundadır. Çünkü bu "savunu", Kruşçef'teki bazı formüllerin aynen Stalin'de de olduğu üzerine kurulu bir "savunu"dur. İçeriği ayrı! lafları, ayıbı örten, incir yaprağı fonksiyonunu görüyor. Ortam henüz, bu konularda bu bayın Stalin'e açık tavır takınmasına müsait değil. Bayımız; aslında Kruşçef'in iktidara gelmesinin sorumluluğunun Stalin'e ait olduğunu herkesin anlayacağı biçimde "ima" ediyor.

İşte bu "ima"nın döşenmiş taşları:

"Stalin'in,özellikle İkinci Dünya Savaşı öngünlerinden itibaren yığınların siyasal girişimlerine, bilinçsel dönüşümlerine, sosyal etkinliklerine yeterince önem vermediğini, veya veremediğini (tam oportunistlere yaraşır elastiki - yette. Hangisi ? Vermedi mi / veremedi mi ???/BN) düşünüyorum." (SAÇAK, S.60, sf.32)

(İkinci Dünya Savaşı'nda, milyonlarca Sovyet insanının, bir hedef doğrultusunda savaşa seferber edilmesi; İkinci Dünya Savaşı ertesi, Sosyalizm'in ve Halk Demokrasileri'nin zaferi için muazzam kitle hareketleri; barışın korunması için muazzam kitle hareketleri, vb., vb. bu bayımıza gore, herhalde "yığınların siyasal girişimleri, sosyal etkinlikleri vb. değil !!!/BN)

"SBKP-B'nin 17. Parti Kongresi 1934 yılında yapılıyor. 18. Parti Kongresi 1939 yılında toplanabiliyor. (Toplanabiliyor! muş! Hayır, toplanıyor! Parti kongrelerinin 5 yılda bir yapılması, 17. Parti Kongresinin tüzük hükmüdür!/BN) 19. Parti Kongresi ise ancak tam on üç yıl sonra 1952'de gerçekleşebiliyor. Tabii sadece tarihlere bakarak bir yargıya varmak yanlış. (Eğer yanlış ise, bunları anlatmanın anlamı ne ? /BN) Koşulları içinde duşünmek gerek. (Çok laf içinde, hiç bir şey soylememektir bu! Nedir koşullar ? Sen koşulları içinde duşündü isen; onu ortaya koysana!/BN) Ayrıca Stalin'e bunca saldırı ve eleştiri varken, yanlış bır yargıya kapılmamak için de çok itina ediyorum, ama doğrusu, böyle bir uygulamanın da savunulacak yanı yok. (İşte aynen böyle! Her ne kadar "yalnızca tarihlere bakarak bir yargıya varmak yanlış" ise de; ve "koşulları içinde duşunmek gerek" ise de; yine de "savunulacak yanı yok" !!! İşte bu çok "itinalı" Stalin savunucusu(!)nun Stalin'i savunması böyle!../BN)"

...

"Partiyi kongresiz yönetmek demek, toplumu da partisiz yönetmeye değin varmak demek. (Daha açık söylenirse, durum, aynen burjuvaların tümünün iddia ettiği gibidir. Stalin, toplumu partisiz, tek başına yönetmiştir!!! İşte Stalin savunucusu bayımızın iddiası bu. Bu baya göre, herhalde parti tek kurumdan oluşuyor: Kongre. Kongresiz yönetim, partisiz yönetimdir; iddiasının tek anlamı budur. Ve bu noktada, Stalin savunucusu bay "sosyalist!" Sefa Kaçmaz, emperyalist burjuvazinin tüm kalemşörleri ile hemfikirdir./BN) Böyle olunca,Kruşçev başa gelince, sizin bu toplumdan siyasal bir renk beklemeniz tamamen boştur. Hazırlanmamış bir toplum neyin tepkisini gosterecek? (Sefa bey böylece,revizyonızmin hakimiyetinin suçlusunu açık-seçik gösteriyor: Toplumu, partisiz yönetme densizliği yapan Stalin... Tabii, o, bunu bu kadar açık söylemiyor. Çünkü, o zaman "Stalin savunuculuğu" pozlarını takınamaz. O zaman herkes ne dediğini açık-seçik görür! Sefa Kaçmaz bey, tam da Stalin'in bütun ömrünce toplumu Marksizm-Leninizm den sapmalara karşı hazırlamak için yürütulen mücadelenin en başında bulunduğunu unutturmaya çalışıyor. Stalin'in tüm yazıları olduğu gibi; son yazıları ve pratiği de bunun en açık belgeleridir./BN) İşte bence Mao'nun en büyük katkılarından birisi, (dikkat !! bu laflar Stalin'le karşılaştırma içinde, O'nun yapmadığı, Mao'nun yaptığı biçiminde konuyor./BN) yığınların siyasal etkinliğini alabildiğine artıran, bilinçlendirmeye önem veren bu çabasıdır. (Sefa Kaçmaz, yaptığı benzetmenin sakatlığını göremeyecek kadar budala bir pozisyon savunuyor. Burda söylediklerine göre, aslında Çin toplumu revizyonizme karşı mücadeleye hazırlık açısından, Sovyetler Birliği toplumundan üstün, ileri olması gerekirdi. Öyle ya, Stalin'in yapmadığı işi, Mao yaptı Sefa beye göre. Ama olgular hiç de Sefa beyi doğrulamıyor! Çin Halk Cumhuriyeti'nin Mao'nun ölümünden sonra renk değiştirme hızını, Sovyetler Birliği'ndeki -Stalin'in ölümü ertesi hızla karşılaştırdığımızda- Çin aleyhine bir farklılık görüyoruz. Demek ki bu işler, Sefa beyimizin buyurduğu gibi değil./BN)"

Bir bütün olarak bu nokta ele alındığında; Sefa Kaçmaz, kesin oportünist bir konumun savunucusu durumundadır.

NASIL BİR SOSYALİZM? B A Ğ I N T I S I N D A

Bu noktada, Marksist-Leninist tavır,açık ve berrak olarak, Gorbaçov'un, Kruşçev'in, Teng'in, vb. revizyonistlerin savunduklarını söyledikleri sosyalizmin, gerçek Sosyalizm ile hiç bır ilgisi olmadığını; Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğunu; bunların Marksizm-Leninizm adına savunduğunun, Marksizm-Leninizm'in çarpıtması, revizyonızm olduğunu bunların karşı-devrimci olduğunu, vb. vb ortaya koymayı gerektirir.

Sefa Kaçmaz beyin konuşmasında, "Çin sosyalizmi", "Sovyetler Birliği sosyalizmi", "Fransa sosyalizmi"nin olduğunu ve

"şahsen Sefa Kaçmaz"ın "uğraştığı" "sosyalizmin ne Gorbaçov, ne de Teng, ne de Fransız sosyalizmi" olmadığını öğreniyoruz.

Sovyetler Birliği'nin "sosyal-emperyalist" olduğu; bunların karşı-devrimci olduğu, vb. olguları arayıp bulmak, mümkün değildir. Çünkü "moda", bu gibi ufak-tefek, hem de "uzakta" olan şeyleri "ayrım çizgisi" yapmamak modası! Ve Sefa Kaçmaz efendi, o modanın sözcülerinden birine "mülakat" veriyor. O kadar kusur olacak!

GELECEĞE YÖNELİK DEĞERLENDİRMELER BAĞINTISINDA

Bu bölümde Sefa Kaçmaz bey, "büyük boyutlarda düşünen" bir kişi pozlarında çıkıyor karşımıza!

Ve bu bölümde bize "Yalçın Küçük gibi uzman arkadaşlarından" aşırdığı görüşlerin; burjuva gazetelerinde ve dergilerinde yüzeysel haberler üzerinden bilgi edindiği; bizim saflarımızda iken yürütülen tartışmadan kaptığı bazı görüşlerin ve burjuvazinin feminist akımları için - den bir bölümünün yürüttüğü moda tartışmadan aldığı bazı görüşlerin ilginç devşirmeci bir çorbasını sunuyor bize.

Söyledikleri içinde bilgisizliğini gösteren ilginç örnekler vardır:

Bu bayın sosyalizminde "... çocuk üretiminde kadın rahmini dokuz aylık taşıma devresinin tümüyle dışına çıkaracak" ve böylece "Çocuk üretimi ana karnı dışında gerçekleştiği anda da bütün o toplumsal eski ilişkiler, eski değer yargıları,boş inanlar, temelden altüst olacak" ! "bunu kafada canlandırabiliyor musunuz?" diye soruyor, bu "büyük boyutlarda düşünen" bay! Ne derin! bir düşünce diye, hayretten küçük dilini yutuyor insan! Ne derin ne derin!!! Derin olduğu kadar da ütopik, burjuvaca ve gerici!

Çünkü o, toplumsal kurtuluşu, "toplumsal eski ilişkilerin değişmesi"ni sonuç olarak insanların bir bölümünün biyolojik bir özelliğinin -doğurma yetisi ve yetkinliğinin- elinden alınmasına, biyolojik bir değişmeye bağlıyor!

O, tıpkı bir takım burjuva feministleri gibi, kadının ezilmişliğinin temelini onun doğurganlık fonksiyonunda görüyor. Kadınların bu gerçek biyolojik üstünlüğünün "tekniğe" yüklenmesi, kadın-erkek arasındaki en temel biyolojik farklılığın ortadan kaldırılması, bu zavallı küçük-burjuvanın, insanlığın kurtuluşu için , "kafasında canlandırdığı" şey. "Bunu kafada canlandırabiliyor musunuz?" diyor bayımız! Siz kafanızda, doğurduğu halde, 9 ay çocuğu ana rahminde taşıdığı halde, kurtulmuş, özgürleşmiş bir kadın düşünemiyor musunuz bayım ?

O zaman sizin ufkunuz çok dardır. Burjuvazinin at gözlükleri ile bakıyorsunuz dünyaya!

Sosyalizm, biyolojiden beklemiyor kurtuluşu! İnsanların biyolojik özelliklerinin değişmesine bağlamıyor! Özgürlük, doğayı kendine köle etmek değil; onun yasalarını kavrayarak, onunla birlikte yaşamasını öğrenmektir."Özgürlük, zorunluluğun kavranmasıdır." diyorlar Marks ve Engels. Zorunluluğun ortadan kaldırılması, küçük-burjuvaların aptalca ütopyasıdır. Ve "iyimserliğini" buna bağlayanlar,eğer bugün onun saflarında değillerse, yarın burjuvazinin saflarında yerini alacaktır.

Bayımız, modaya uymuş, "Gen teknolojisi"nin imkanları konusunda bir kaç laf ederse, ah ne kadar da bilgili ! olduğunun görüleceğini düşünmüştür. Ama söyledikleri; cahilliğin, bilgi diye satıldığını gösteren bir durumun varlığına işaret ediyor yalnızca.

Sonra, bu "çok büyük boyutlarda düşünme" gösterisi içindeki bayımız, "dünya - nın damı deliniyor" gibi, "histeri yaratan şeylerden uzak durmak" gerekiyor fetvasını veriyor.

Çünkü efendim, bu, bir yönüyle "dinsel gericiliği güçlendirecek" özelliğe sahipmiş. (SAÇAK, S.60, sf. 35)

Bayımıza göre, "havadaki oksijen oranı yüzde yirmilere ulaştı." (Ne demekse artık!) "Birkaç yüz yıl öncenin bilim adamları ise (Ne kadar da bilgili... Kim acaba bunlar? "Birkaç yüz yıl öncesinin bilim adamları" lafının kendisi bile tek başına bilimsel "kesinlik" talebi ile alay olan bir inci! Ama ne gam! Bayımız büyük düşünüyor!/BN) eğer oksijen yüzde on-onbeşi geçerse (ne kadar da bilimsel kesinliğe sahip.. Yüzde 10 -15'miş!!!/BN) dünya cayır cayır yanmaya başlayacak sanıyorlardı. Fakat yeni dengeler kuruluyor, adaptasyon gerçekleşiyor. Bozulan dengenin yerine yenisi mutlaka kurulur." muş... (agd. sf.35)

Onun için "ozon tabakası meselesini büyütmemek lazım"mış!

İşte "dinsel gericiliğe" "karşı" çık - mak adına, dinsel gericilik böyle savunulur. Tanrı, yaratıcı, vb. yerine doğayı koyarsınız. Ve nasıl olsa, adaptasyon oluyor dersiniz. "Doğaya güven, gerisini merak etme sen" arabesk türküsü ile, çok devrimci tarzda "ozon meselesini" halledersiniz!

Böylece, burjuvazinin gerçekten de do-

ğaya karşı işlediği cinayetlere karşı, devrimci mücadelenin gerekliliğinin önünu "dini gericiliğe karşı çıkmak" adına alırsınız...

Bu bağıntıda, Sefa Kaçmaz bey, "YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK" şiarının bugün her zamankinden daha güncel olduğunu kavrama yacak kadar kara cahildir. Dini gericiliğe karşı çıkma adına o, kapitalist-emperyalist sistemin, eğer ona devrimle dur denmez ise, gelecek kuşaklara yaşanmaz bir dünya hazırladığını gözlerden gizlemektedir. Bu açıktır ki, kapitalizmin-emperyalizmin bilinçli eylemi sonucu olan bir gelişme değil; kâr, "aşırı kâr" dürtüsünün kendiliğinden sonucudur. Mesela burada Sefa beyin "buyütmemek gerek" dediği "ozon tabakası" meselesi; deodorantlarda vb. kullanılan Flor-Klor gazları -nın, doğadaki sonuçları göze alınmadan, kar amacı ile büyük miktarda üretilip, kullanıma sokulmasının sonucu ortaya çıkan; bu gazların atmosferdeki ozon ile birleşerek, onun "delinmesine" yol açması ile ortaya çıkan bir meseledir. "Mesele" güneşin belirli zararlı ışınlarının bu "delikten" şimdi ozon tarafından filtre edilmeden, ve "yutulmadan" dünyaya ulaşması meselesidir. Tüm kesin sonuçları tam olarak bilinmemektedir ama, mesela insanlarda deri kanserinin artması bunun la doğrudan bağıntılıdır. İklim değişikliklerine -sera efekti denen efekti güçlendirerek- yol açacağı da kesine yakındır. Vb., vb.. "Ozon meselesi", mesele -lerden, doğal kaynakların kapitalizm tarafından hoyratça kullanılması sonucu ortaya çıkan meselelerden yalnızca biridir. Şimdi özellikle emperyalist ülkelerde yığınların tam da doğrudan deneyimleri ile kapitalizmin bu rezilliklerini gördükleri, ve onun belli sonuçlarına karşı, doğayı, doğal çevreyi korumanın gerekliliğini kavradıkları ve bunun için harekete geçtikleri bir ortamda; emperyalist şeflerin "çevre sağlıkçısı" pozlara girmek zorunda kaldıkları bir ortamda; Sefa Kaçmaz, tam da emperyalist burjuvazinin kalemşörlerinin ağzı ile, "panik yapılmaması" tavsiyesinde bulunuyor.

Yapılması gereken, gerçek durumu olduğu gibi ortaya koymaktır. Gerçek durum şudur: Emperyalizm, dünyayı mahvediyor, onu yaşanmaz hale getiriyor. Emperyalizm dünyayı barbarlığa sürüklüyor. Bunu önlemenin tek yolu vardır: Bu gidişe devrimle dur demek gerekir. Bunu yapacak yerde "korku yaratmama" adına "adaptasyon" teorileri yapan Sefa Kaçmaz, aslında bir kimya tekelinin, ya da atom enerjisini kullanan bir enerji tekelinin basın sözcüsü gibi konuşuyor. Tek farkla: Onlar ne üzerine, ne için konuştuklarını çok iyi biliyorlar...

Burda da çözüm, Sefa Kaçmaz tarafından yine insandan değil, doğadan bekleniyor. İnsanın aktif değiştirici rolü, sınıf mücadelesinin belirleyici devrimci eylemi yerine, doğaya güvenme fatalizmi geçiriliyor. Hem de ne adına? Dini gericiliğe karşı olma adına!!!

Dini gericiliğe "Bay Dühring" de karşı idi; bay Bogdanov da, bay Lunaçarski de karşı idi! Güya! (Bkz. Engels "Anti-Dühring"; Lenin "Materyalizm ve Ampiriokritisizm) Sefa Kaçmaz da öyle. O, cahilliği içinde, dini gericiliğe karşı olma çabası içinde, kendisinin dini gericilik yaptığının, bilime güvensizlik yaydığının; insanın devrimci eylemi yerine, biyolojiye ve doğaya güveni geçirdiğinin farkında bile değil.

İşte, dini gericiliğe karşı olan Sefa Kaçmaz'dan bir inci daha:

"Dunya yokoluşa doğru yaklaştığında, inanıyorum (abç) ki, birkaç günde aya gidip gelmeyi beceren tekniğin sahibi olan insan, bilinçli çabasıyla, YARATICISINA GEREK DUYMADAN (abç) (yani insanın "yaratıcısının" varlığı veya dünyanın yaratıcısının varlığı, Sefa Kaçmaz efendi tarafından reddedilmiyor. Tersine o bunu kabul ediyor. Ve savunuyor. Tam Dühring'in allahsızlığı gibi bir allahsızlık, bir dini gericiliğe karşılık bu efendininki.), bir başka yaşamı yaratabilecektir. (Yeni yaşamın tanrısı, yaratıcısı insan olacaktır anlayacağınız. Yaşasın Tanrı-İnsan! Ve kahrolsun dini gericilik!!!/BN)" (agd, sf. 35)

VE NİHAYET "SOSYALİST PARTİ" K O N U S U N D A

Önce bir inci. "Sosyalist Parti konusunda ne düşünüyorsunuz?" sorusuna, cevabına Sefa Kaçmaz şöyle başlıyor:

"Yani Sayın Ferit İlsever'in Başkan (Dam üstünde saksağan... Bilgi yarışmasında soru mu soruldu; yoksa bugün başka "Sosyalist Parti" mi var; yoksa soruyu soranın amacının ne olduğu mu bilinmiyor?! Hiç biri değil... Sefa Kaçmaz devamında ne kadar "ünlülerle" birlikte okuduğunu göstermenin girizgâhını yapıyor!!!/BN) ve İTÜ'den arkadaşım Sayın Yalçın Büyükdağlı'nın Genel Sekreter olduğu Sosyalist Parti hakkındaki fikrimi soruyorsunuz..." (Ne parlak zeka... Şip diye ne sordukla

rını çıkardı. Bu arada Yalçın Büyükdağlı ile -o da Genel Sekreter ya- İTÜ'den arkadaşlığını da açıklayarak önemli (!) bir iş yaptı. BN) (alıntılar hep aynı yerden...)

Bu traji-komik girizgâhın ardından, tam Doğu Perinçek efendinin seveceği tipten ağır toplar sürülüyor piyasaya: İllegaliteye karşı! "Yeraltının darlaştırıcı meclasına" karşı...

Bu arada "bizim burjuvazinin demokrasisi" olduğunu, ve fakat Sefa Kaçmaz efendinin "bizim burjuvazinin demokrasisine" hiç güvenmediğini öğreniyoruz.

(Başka burjuvazinin demokrasisine güvenilir mi acaba ? /BN)

Sonra "... elbette hakkımız olan demokratik birikimi yasal planda niye kullanmayalım? Hakkında Anayasa Mahkemesi'nce kapatılma davası açılmış olan Sosyalist Parti'yi işte ben bu bağlamda ele alıyor, bu bağlamda önemli bir silah olarak görüyorum. Programı demokrasi zeminine oturduğu sürece onu niye desteklemeyelim." (agd, sf. 36) diyor!

Yine tam oportünistlere yaraşır biçimde, esas sorudan kıvırtıyor: Program demokrasi zeminine oturuyor mu/ oturmuyor mu? "Sosyalist Parti"nin programı ortada! Onun dışında yine cevaplandırılması gereken soru: Sosyalistlerin birliği açısından Sosyalist Parti'nin rolü ne? Girip içinde çalışılmalı mı, onda birleşilmeli mi? Yoksa tavır ne olacak? Bunlara cevap yok! Gayet genel tutulmuş; ama o genellik içinde de, destekleme eğilimi, ağır basan bir açıklama! Sefa Kaçmaz efendinin tavrını belirleyen: Muğlaklık, oportünizm...

Bu bağıntıda biz, BOLŞEVİK PARTİZAN, Sayı 32'de, daha "Sosyalist Parti" kurulmadan, onun kurulması için yürütülen tartışmalar sırasında bu tartışmaları değerlendiren "LEGAL BİRLEŞİK PARTİ TARTIŞMALARI ÜZERİNE" başlıklı bir makalenin sonunda yapılan şu değerlendirmede savunulan görüşleri, bugün de savunuyoruz. Orada aynen şöyle denmekte idi:

LEGALİST - MİLLİYETÇİ - REFORMİST LENİNİZME DÜŞMAN BİR "SOSYALİST PARTİ"

İşte bugün Türkiye'de güncel olarak yürüyen legal "Birleşik Sosyalist Parti" tartışmasında başı çeken üç ana odağın bu "sosyalist parti" hakkında düşündükleri çok kaba hatları ile bunlardır.

Bunların istediği —kurulup kurulamayacağı bir yana— "sosyalist parti"nin, söyledıklerinden çıkan temel ortak özelliklerini şoyle kabaca ozetlemek mümkündür:

+ Sözkonusu parti, her halükarda Leninist devrim anlayışının, ve Leninist örgütlenme modelinin reddi uzerinde yukselen bir partı olacaktır.
+ "Saf Marksizm ilkelilığı"ne karşı, "her sosyalistin kendi Marksizmini" savunduğu bir parti olacaktır.
+ Bu parti, programı itıbarı ile "demokrasi" mücadelesi dediği şeyi merkeze koyacaktır.
+ Bu parti, programı itibarı ile "Türkiye toprağına basan sosyalizm" lafları altında, sosyalizmin enternasyonalist devrimci ozünü boşaltan, mılliyetçi bir konumda duracaktır.
+ Bu milliyetçilik dürtüsüdür ki, bu partiyi anti-Amerikan olma yanında, anti-Rus bir görünüme büründürecektir. Bu partinin anti-Rus emperyalisti olmasında hareket ettirici olan dürtü, sosyalizm değil, milliyetçilik olacaktır. Bunların antı-Rus emperyalistliği, açıkça ifade edilen "Anti-Sovyetizm" ile anti-komünist yönler de taşıyacaktır. Bu bağıntıda sorun "tüm sosyalistleri" birleştirmek olduğundan, ve bu "tüm sosyalistler" içinde bir bölum Sovyetler Birliği'ne karşı açık tavır takınmaktan yana olmadığından, —Sovyetler Birliği'nden yana açık tavır koyanlar zaten "Türkiye toprağına dayanan sosyalızm" savunmadıklarından(!) bu partının dışında kalacaktır— programda antı-Rus'çuluğun açık bir şekilde ifade edilmemesi, "Türkiye sosyalizmi" vb., "her türlu merkeze karşı olma" vb. formüller altında bır uzlaşma sağlanması mumkundür. Bunun yolunu bir zamanların en hızlı anti-Rus sosyal-emperyalistçilerinden Doğu Perinçek, "Sovyetler Birliği'nin değerlendirilmesinin konjonktürel bir sorun" olduğunu söyleyerek açmıştır. (Bkz. Panel konuşması, Sacak Nr. 29, s.37)
+ Bu partı, temel durtülerınden biri mıllıyetçılık olduğu için, Türkiye'de milli meselede de "Misak-ı milli" sınırları dışında hıçbir çözümü mümkün görmeyen şövenist bir konumda duracak; "milli çıkarlar"ın sozkonusu olduğu her alanda ve noktada, hakim sınıflarla benzer konumlarda konaklayacak; komprador burjuvazinin "milli çıkarları" şu ya da bu emperyalist güç lehine zedelendiği noktada milliyetçi açıdan yaygarayı basacaktır.
+ Bu parti, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinde, bu sınıfların —milli çıkarlar, ulusal konsensus vb. adına— uzlaşmasını, uyumunu savunacaktır.
+ Bu parti, "terörizme" karşı olmak adı

na, devrimci şiddete karşı çıkacak, proletarya önderliğinde şiddete dayalı devrimin toplumu köklü bir değişikliğe uğratmak için tek yol olduğu ilkesel görüşüne karşı, reformlar yolu ile dönüşümu savunacaktır.

+ Bu parti, demokrasi ile diktatörluğü karşı karşıya koyup, diktatörlüğe karşı demokrasiden yana olduğunu söyleyerek; her demokrasinin bir sınıf özü olduğunu, her demokrasinin aynı zamanda bir diktatörlük olduğunu gözlerden gizlemekte, Leninist devlet öğretisine açıkça tavır almakta, burjuva demokrasisini sanki herkese demokrasi imiş gibi gösterip savunmaktadır, ve savunacaktır.

+ Bu parti, "illegalite fetişizmi"ne karşı çıkma adına; legalizmi savunacak, işçi sınıfını burjuva legalizminin sınırları içine hapsetmeye çalışacaktır.

Vb. .

Yani, böyle bir sosyalist parti; **işçi sınıfının** öncü örgütü olan, Marksist-Leninist, Bolşevik bir partiden başka, onunla ilgisi olmayan, sosyalist adını işçi sınıfını kandırmak için taşıyan bir parti olacaktır.

Bu parti, savunduğu konumlar itibarı ile, gerçekte **varlıkları ve gelişmeleri emperyalizmin tehdidi altında olan,** ve fakat proletarya diktatörlüğü de kendi sonları demek olan, **milli nitelikte orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin üst kesiminin** sınıf çıkarlarını savunan legalist, milliyetçi, reformist, Leninizme düşman bir parti olacaktır. Bunların sınıf mücadelesi sertleşmediği, işçi sınıfı sınıf mücadelesinde bağımsız bir güç olarak hareket etmediği sürece ve ölçüde demokratik talepleri savunmada "devrimci" bir görünüme girmeleri mümkündür. Ve fakat sınıf mücadelesi sertleştiği, işçi sınıfı bağımsız siyasi güç olarak hareket ettiği oranda, bunlar açıkça Karşı-Devrimin saflarına iltihak edecektir.

(BOLŞEVİK PARTİZAN, NO: 32; 15 Eylül 1986 Sayfa 9 - 10)

Denilen olmuştur...

Ortaya çıkan 1982 Anayasası'na, yani açık-seçik faşist bir anayasaya uygunluğu Anaya Mahkemesi'nce tasdiklenmiş olan "Sosyalist Parti" legalist, milliyetçi, reformist, Leninizme düşman bir "sosyalist" partidir.

Bu partinin sosyalizmle ismi dışında bir birliği olmadığının teşhiri; evet bu partinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasiyi gerçekten kazanmanın biricik yolu olan Demokratik Halk Devrimi'ne de düşman bir partı olduğunun; bu anlamda programının "demokrasi zeminine oturmadığının" teşhiri, Marksist-Leninistler, Komünistler açısından esas görevdir.

Bu partinin programında yeralan demokratik talepler konusunda, Komünistlerin tavrı, onların bu talepleri Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin parçası olarak, devrim mücadelesi için ve içinde savunmaktır.

Devam ediyor Sefa Kaçmaz:

"Yeri gelince tabii eleştireceğiz de." (Kastettiği "Sosyalist Parti"!)

Yeri gelince! Acaba "Sosyalist Parti" savunucuları ile yapılan bu röportaj tam da bunun yeri değil mi? Ne zaman gelecek acaba yeri? Yoksa Marksizm-Leninizm'e saldırıdan, liberal burjuva bir programa saldırı için yer mi, zaman mı kalmıyor?!!

İşte Sefa Kaçmaz'ın geldiği yer burası ...

Esasında ideolojik olarak, Sefa Kaçmaz ın savundukları ile Doğu Perinçek'in savundukları arasında onca önemli ayrımlar kalmamıştır. Sefa Kaçmaz; Doğu Perinçek'in saflarına yakışır!

S O N S Ö Z

Sefa Kaçmaz'ın; adında bilinçli olarak Komünist ve Marksist-Leninist sıfatları bulunan bir partinin "Genel Sekreteri" olarak tanıtılan bu kişinin röportajında ilgi çekici bir olgu daha var:

Marksist-Leninist ve Komünist bir partinin genel sekreterliğini yapmış olduğu söylenen ve Marksist-Leninist saflarda iken -tabii ki açıkça Marksizm-Leninizm ve Komünizm adına konuşan bu kişi, şimdi röportajında Marksizm-Leninizm'in ve Komünizm'in sözcüğünü bile ! (içeriğini savunmadığını zaten gösterdik yukarda) kullanmaktan özenle kaçınmaktadır. O kendini bir Komünist, Marksist-Leninist olarak değil; "sosyalist" olarak tanıtmakta; birliğini savunduğu hareketin de "sosyalist hareket" olduğunu söylemekte, vb.'dir (*)

(*): Hiç kimse bize bunun "legal imkanları tehlikeye atmamak", vb kaygılarla yapıldığını söylemesin. Çünkü; birincisi, bugün Türkiye'de legal çıkan bir dizi kitap ve dergide Komünizm, Marksizm-Leninizm lafları, Komünist Hareket, vb. sözcükleri kullanılıyor. Ve bunlar toplama gerekçesi vb. olmuyor.

İkincisi, kendisi Türkiye'de illegal olan bir kişinin, legal bir dergiye verdiği bir röportajda, kendi kendine sansür uygulamasının hiç bir anlamı yoktur. Röportajı yapanın kendi düşüneceği şeydir bu.

Bu tavır, yasal kaygılar vb. ile açıklanamaz. Hayır! Burada sözcüklerin seçiminde de bir evrimlenmenin ifadesi sözkonusudur.

Bir zamanlar Marksist-Leninist saflarda yer alan; ve süreç içinde kabuk değiştirerek "sosyalistliğe" evrimlenen bir kişi, röportajda kendine uygun olanı söylemektedir.

Sefa Kaçmaz; Doğu Perinçek gibi, Halil Berktay gibi, Murat Belge gibi, Aybar gibi "sosyalist"lerle aynı saftadır.

Onun bundan böyle, Marksizm-Leninizm, Komünizm adına söyleyeceği söz kalmamıştır. Söylese de, Marksizm-leninizm'in, Komünizm'in gerçek savunucuları, ona safının "sosyalistlerin" yanı olduğunu göstereceklerdir...

Sefa Kaçmaz'ın bu evrimi kötü - dür; ama olgudur !

Röportajı (söyleşi), bu olgunun şimdiye kadarki en açık ifadesi - dir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) Mart 1989
MERKEZ KOMİTESİ

(Elimize geçen bir TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU açıklamasını aynen yayınlıyoruz.)

Yoldaşlara,
sınıf bilinçli işçilere,
tüm devrimci kamuoyuna
açıklama:

İŞÇİ SINIFININ DEVRİM MÜCADELESİ BURJUVAZİYLE BİRLİKTE AJANLARINI DA TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNE ATACAKTIR !

Uzun bir donemden beri, çevremizde örgütsuz bir kişi olarak bilinen, yine Nürnberg şehrinde hemen hemen tüm devrimcilerin de yakınen tanıdığı "İzmirli Erol" ya da "Tamirci Erol" diye bilinen Erol Şensoy'un uzun bir dönemden beri, Batı Alman polisi ile işbirliği yaptığı, devrimci ve "sol" çevrelerden edindiği çeşitli bilgileri polise duzenli rapor ettiği, Batı Alman polisinin paralı bir uşağı olduğu, bir tesadüf sonucu ortaya çıkmış ve çeşitli belgelerle ispatlanmıştır.

Batı Almanya'ya 1964 yılında İ Ş Ç İ olarak gelen Erol Şensoy, polisle ilişkisinin devrimciler tarafından öğrenildiğini farkedince, soluğu doğum yeri olan İzmir'de almıştır!

1975 yılında çevremize gelen Erol Şensoy, o yıllarda yeni kurulmuş olan işçi derneğinin yönetim ve denetim kurullarına kadar seçilmiş, bir dizi devrimciyi ismen tanır hale gelmiştir. Çevrede bulunan tüm işçi derneklerine gıdıp gelen Erol Şensoy, bir dizi protesto yürüyüşüne de katılmış ve topladığı bilgileri polise rapor etmiştir. Erol Şensoy, hiç bir zaman gerçek anlamda örgütlü olmamasına rağmen; tanıdığı devrimciler arasında, kişisel güven temelinde geliştirdiği arkadaşlık ilişkileri üzerinden, bu insanların gerçek isimleri, doğum yerleri ve hatta anne-baba adlarına kadar bir dizi bilginin sahibi olabilmiştir.

Devrımciler, Yoldaşlar...

Erol Şensoy gibileri devrim mucadelesinde ilk değildir, son da olmayacaktır. Fakat bu olay bizlere bir kez daha şunları göstermiştir:

* Batı Alman polisi, işçi sınıfının en ufak bir kıpırdanışını dahi bilmek istemektedir. Bu nedenle İŞÇİLER arasından da kendilerine bilgiler verecek ajanlar satın almaktadır. Erol Şensoy, bunlardan sadece birisidir...
* Batı Alman polisi, verilen bilgiler, en ufak bilgiler de olsa, bu bilgileri depolamaktadır. Satın aldığı bu bilgileri, gerekli gördüğünde saldırısına gerekçe yapacaktır. Dev-Sol derneklerinin basılması ve PKK sempatizanı diye bilinen bir dizi insanın evlerinin basılması ve tutuklanmaları,düşmanın uyumadığının en açık belgeleridir.

Bir çok ornekten sadece biri olan Erol Şensoy örneğinden, tüm devrimciler şu dersleri çıkarmalıdır:

Ajanlara karşı en onemli panzehır, aşırı merakların yenilmesi ve hiç bir kimsenin gereksiz bilgi yüküyle doldurulmamasıdır. Kimse, bilmesi gerekenden

fazlasını bilmemelidir. Devrimci çevrelerde kişiselliğe ait bilgilerin,ahbap ilişkileri içinde dağıtılmamasına ve örgütlü çalışma içinde illegalite kurallarına uyulmasına azami önem, bu işin can damarıdır. Temel sorun ise, ille - gal, BOLŞEVİK BİR YAPILANMAnın yaratılmasıdır...

Ortaya çıkarılan ajanların devrimci çevrelerde teşhir edilmesi, görüldüğü her yerde, yüzüne tükürülecek hale getirilmesi, bu tür ajanların tesirsiz hale getirilmesinin önemli yollarından biridir!..

Şurası açıktır ki, ajanlar ve provokatörler devrim mücadelesine zarar vereceklerdir. FAKAT DEVRİM MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAKLARDIR...

İşçi sınıfının devrim mücadelesi, emperyalist dünya sistemini ve onun satılık ajanlarını tarihin çöplüğüne atacaktır!

* ZAFER, BURJUVAZİNİN VE ONUN SATILIK AJANLARININ DEĞİL; İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR !
* EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE ÖLÜM !
* B O L Ş E V İ Z M Y E N E C E K T İ R !

TKP/ML(BOLŞEVİK)
YURTDIŞI BÜROSU

POLİS İŞBİRLİKÇİSİNİN AÇIK KİMLİĞİ

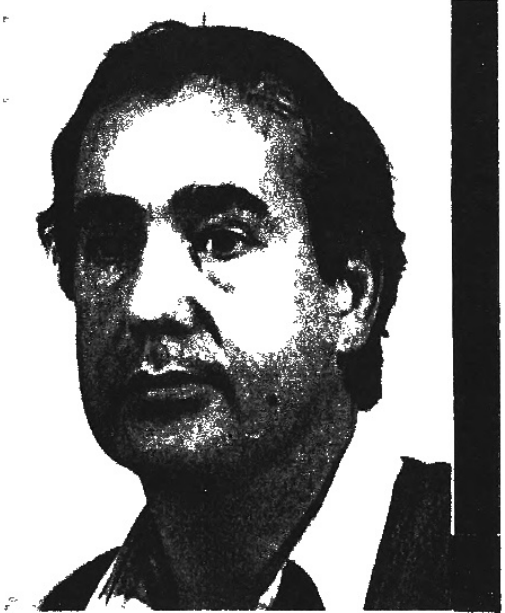

Adı ve Soyadı: Erol ŞENSOY

Lakabı: İzmirli Tamirci Erol

Doğum Tarihi: 15.02.1937

Doğum Yeri: İzmir - Bafcı Mescit

Mesleği: İşçi - Araba tamircisi

Türkiye'deki Adresi: Cumhuriyet mahallesi, Seval sokak, No: 9, Turgutlu İZMİR

Batı Almanya İş Adresi: Hercules, Nopitsch Str. 8500 Nürnberg

Elimize geçen bir TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU açıklamasını aynen yayınlıyoruz

Yurtdışındaki "Demokratik Kitle Örgütleri" Üzerine

ATİK II. Genel Kurulu sonrasında, "Mücadele" gazetesi, devrimci kamuoyunu "Demokratik Kitle Örgutleri" üzerine ATİK çerçevesinde yurüyen tartışmaya katılmaya çağırdı. (Bkz. Mücadele, S.119)

ATİK'in temelini oluşturan ATİF, doğrudan bizim geçmişimizle bağıntılı olduğu için, bu çağrıya uygun olarak 3 sayfalık bir çerçeve içinde, bu konudaki görüşlerimizi tezler halinde ortaya koymak istiyoruz.

TARTIŞMA KONUSU DOĞRU TESPİT EDİLMELİDİR !

Tartışmayı doğru yurütebilmek için, önce tartışmanın konusunun doğru saptanması gerekir.

Lafta tartışılan, "Demokratik Kitle Örgütleri anlayışı"dır.Gerçekte ise, tartışma konusu, genel olarak "Demokratik Kitle Örgütleri" sorunu değil, bugün yurtdışında var olan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci işçi ve öğrencilerin oluşturdukları çeşitli, kendini "Demokratik Kitle Örgutü" olarak adlandıran dernekler, bunların oluşturduğu federasyonlar, konfederasyonlar sorunudur.

Sozkonusu dernek, federasyon, konfederasyonlarda yer alanların, bu örgütlerde birleşmesı ve örgütlenmesinin temeli,meslekı ortak çıkarlar değildir. Yani bu örgütler, meslek örgütleri değildir. Bu örgütlerde birleşme ve örgütlenmenin temeli, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı; ve bulunulan ülkede yabancı olmak; ve evet bu örgütlerde yer alan insanların büyük çoğunluğu açısından Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki şu veya bu orgüte sempati duymaktır.

Devrimci işçi ve öğrencilerin büyük çoğunluğunun "kitle örgutleri" düzeyinde, şu veya bu dernek, federasyon, konfede - rasyon içinde yer almasının nedeni: soz konusu orgütlerin siyasetini belirleyen sıyası orgutlere yakın olmak, sempati duymak, vs.'dir.

Bu gerçek durum, önce, olduğu gibi tespit edilmek zorundadır. Aksi taktirde yanlış sonuçlara varmak, kaçınılmazdır.

Bu gerçek durum, tabii ki her biri kendine "Demokratik Kitle Örgütü" diyen, ve her birinin programında Türkiyeli-Kuzey Kürdistanlı işçilerin yurtdışındaki bir dizi somut sorununu çözmek için mücadele de yazan bu örgütlerin somut durumu, ve uygulaması ile çelişme halindedir.

Hiç biri kelimenin geniş anlamında "kitle" örgütü durumunda değildir. Kitlesi, esasta bir örgüte sempati duyanların kitlesi ile sınırlıdır.

İşte ATİK içinde tartışmanın çıkış noktası da budur: Gerçek durum ile, "Demokratik Kitle Örgütü" olma iddiasının arasındaki çelişme...

12 Eylül yenilgisinin getirdiği genel güç kaybına, bir de ATİK içinde ıdeolojik-siyasi açıdan yönetici-yönlendirici rol oynayan siyasi örgütün içindeki gelişmeler eklenip, bir de bu gelişmelere bağlı güç kaybı eklenince; güncel tartışma kendini dayatmıştır.

Bu güncel tartışmada, bizce tartışmanın iki esas tarafı da yanlış pozisyondadır.

Tartışmada temel pozisyonlardan biri, çözümü tüm "devrimci"leri (kastedilen hep yalnızca Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimcilerdir, bütün tartışmada...) birleştirecek bir yönelimi savunurken;

Diğer temel pozisyon, çözümü; "çarpık bilinçli geri kitleleri kazanabilmek için ekonomik mücadele" ağırlıklı bir çalışmaya yönelmekte görmektedir...

Her iki temel pozisyon için de, "sektecrizm", "dogmatizm", vb. esas tehlike olarak görülmektedir.

İkinci pozisyon, aslında ATİK'in "sedikal-mesleki bir örgüt" olması gerekğini savunmaktadır.

Bu pozisyon, bir çok milliyet ve ülkeden gelen işçilerin ve öğrencilerin var olduğu bir ülkede, "sendikal-mesleki" ör

gutlenmenin yalnızca bir ülkeden gelen - lerle sınırlanması düşüncesinin en başın dan milliyetçi bir yaklaşım olduğunu gör meyen bir pozisyondur. İçinde bulunulan ülkelerde iş çilerin de, öğrencilerin de enternasyonal mesleki örgütleri vardır. Bu bağıntıda görev; eğer mesleki örgüt - lenme isteniyorsa, onlar içinde girip ça lışmaktır.

Bu pozisyon, aynı zamanda "geri kitlelere", "onların ekonomik çıkarlarını savunan bir programla" yaklaşmayı ve bunu merkeze koymayı savunduğu noktada açıkça reformisttir.

Onun ötesinde, yalnızca bir ülkeden gelenlerle mesleki-sendikal bir mücadele - nin başarı şansı sıfıra yakın olduğu için, hayalcidir de...

Birinci pozisyon, çözümü yalnızca Türkiye ve Kuzey Kürdistanlılar çerçevesinde ele aldığı için; enternasyonalizmi en iyi halde; herkesin geldiği ülkeye göre ayrı örgütlenip; birbirini eylemlerde destekleme olarak ele aldığı noktada;yaklaşımda milliyetçiliğin sınırlarını aşmaktadır.

ATİK'İN (VE ONUN TEMELİNİ OLUŞTURAN ATİF'İN) YANLIŞLARI

Bizce ATİK'in ve onun temelini oluştur duğu ATİF'in içinde bulunduğu durumdan çıkmasının yolu, geçmişteki hatalarının (ki, bunların önemli bölümü, bizim hatalarımızdır aynı zamanda; 1981'e dek ATİF in çizgi ve uygulamasının sorumluluğu esas olarak bize aittir.) doğru bir değerlendirmesidir.

Bu bağıntıda en başta tespit edilmesi gereken şudur:

ATİF (ATİK)'in teorik çizgisi, programı ile; uygulaması arasında bir uyumsuzluk vardır.

ATİF (ATİK), hiç bir dönemde, yurtdı - şındaki işçi ve öğrencilerin-gençlerin somut ekonomik-demokratik talepleri için mücadeleye, program ve Genel Kurul kararlarında verdiği ağırlığı, pratikte vermemiştir.

Ama burada yanlışlık, pratikte değil; teoride, ATİF (ATİK)'in kendi kendini tanımlamasındaki ikiciliktedir.

ATİF'in belirleyici özelliği,her zaman yurtdışındaki işçi ve gençlerin buradaki ekonomik ve demokratik taleplerinin mücadelesi, hak mücadelesi değil; Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin desteklenmesi olmuştur. Bu ise, reform-devrim ikilemi bağlamında ele alındığında, çıkış noktası olarak doğrudur.

Ancak, reform-devrim bağlamında doğru olan bu çıkış noktası, kendini Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi ile sınırlaması nedeni ile, gerçekten doğru enternasyonalist bir pozisyonda değildir.

Yani ATİF, bizim sorumluluğumuzda kurulduğunda, ikircilik yanında milliyetçi yönde eğilimlere sahip olan bir örgüttü. ATİF'in bu hataları bağıntısında,biz Bolşevikler 1980'lere gelindiğinde, ikircilik hatasını tespit edip, bunu aşma yönünde adımlar atmaya başladık. ATİF III. ve IV. Genel Kurulu ve TÖK/YD Kuruluş Genel Kurulu'nda, yurtdışındaki "kitle örgütlerinin" gerçek durumunu, olduğu gibi tespit etmek gerektiğini savunduk.

Programın buna uygun hale getirilmesini savunduk. (Bkz. TÖK/YD Kuruluş Kongresi Belgeleri, sayfa 3-4)

Enternasyonalizm bağıntısında ise, pratiğimiz , teorimizden iyi oldu. Ama yine de teorideki yanlışlığı görüp, bilinçlere çıkarıp, ona karşı kararlı bir mücadele yürütme görevini yerine getiremedik.

Bizim ATİF'ten ayrılmamız ertesinde, ATİF'teki yanlışlar, ATİF'te ve şimdi de ATİK'te müzminleşerek sürdürüldü, sürdürülüyor.

N E Y A P I L M A L I ?

Burada söylediklerimizden, bizim ne istediğimiz de ortaya çıkar:

Bizce, yurtdışındaki devrimci Türkiyeli-Kuzey Kurdistanlılar açısından, yaratılması gereken "Kitle Örgütü", içinde bulunulan ülkedeki, tüm ülkelerden gelen devrimci-anti faşist-demokrat insanları barındırmayı amaçlayan, açık siyasi amaçlı, enternasyonalist, anti-faşist, anti-emperyalist bir kitle örgütü olmalıdır.

Bizce, "Anti-emperyalist Liga", vb. biçiminde örgütlenecek, enternasyonalist bu kitle örgütünun programı;

* Emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı; sosyalist ve demokratik devrimlerden yana açık tavır takınmalıdır.
* Emperyalist ve gerici savaşlara karşı, devrimci savaşlardan yana açık tavır takınmalıdır.
* Irkçılığa ve gerici milliyetçiliğe karşı; bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birlik ve kardeşliğini savunmalıdır.
* Emperyalizme karşı, "milli kurtuluş savaşlarından" yana olduğunu berrak bir biçimde açıklamalıdır.
* Bulunduğu ülkede, o ülke emperyalizmine karşı mücadeleyi merkeze koyduğunu açıkça ortaya koymalıdır.
* Milli baskının her türüne karşı çıkmalı; ulusların ayrılma hakkını, ve tüm

milliyetler için hak eşitliğini savunduğunu açıklamalıdır.

* İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin yaşama ve mücadele şartlarını iyileşti - ren reformlar için mücadeleyi, devrim mü cadelesine bağlı olarak yürüteceğini a- çıklamalıdır.

Boyle bir kitle orgutü, kendi içinde , azınlığın haklarını da garanti altına a- lan doğru bir demokratik-merkeziyetçili- ği uygulayacağını açık-seçik ilan etmeli dir.

Esasında, doğru olan, yurtdışı şartla- rında kitle derneği bağıntısında öncelik le gerekli olan (var olan mesleki-sendi- kal örgutler dışında) ve bugünkü "fraksi yonlara ve milliyetlere-ülkelere gore bö lünmüşlüğü"ortadan kaldıracak olan böyle bir kitle örgütudür.

Biz millıyetçiliğin ve reformizmin ha- kim olduğu bir ortamda, böyle bır kitle örgütünün kısa süre içinde oluşturulama- yacağının bütünü ile bilincindeyiz.

Bu yönde bugün atılacak adımlar, bir anlamda "ilk adımlar" olacaktır. Bu ba- ğıntıda ilk atılacak adım, kuşkusuz bu anlayışın tek doğru anlayış olarak yay - gınlaştırılması, ideolojik mücadele için de hakim kılınmasıdır.

Pratik adımlar olarak:

* Sadece, Türkiyeli-Kuzey Kurdistanlı değil, butün ülkelerden anti-emperyalist anti-sosyal-emperyalist guçlerin arasın- da merkezi ve bolgesel düzeyde daha sık tartışma ve eylem birliklerinin bilinçli bir şekilde geliştirilmesi,

* Bu cümleden olarak, var olan dernek lokallerinin ortak kullanıma açılması,

* Geçiş aşamasında, şimdilik örgutler arasında eylemlerin koordinasyonunu sağ- layacak bir koordinasyon bürosunun oluş- turulması,

* 1 Mayıs, vb. durumlarda ortak bildi- ri-gazetelerin çıkarılması, vb. yönünde adımlar atılmalıdır.

Ancak böyle bir yönelim ve perspektife sahip olunarak, ve bu açıkça ilan edile- rek, Türkiye-Kuzey Kurdistanlı devrimci anti-emperyalist, anti-sosyal-emperya - list örgütlerin, yurtdışında kitle örgut leri düzeyinde birleşmesi olumlu bir a- dım olur.

Böyle bir perspektife sahip ol- madan yapılacak birleşmeler ise, milliyetçi temeldeki örgütlenme anlayışının daha da körüklenmesi- ne hizmet edecektir...

TKP/ML(BOLŞEVİK)
YURTDIŞI BÜROSU MART 1989

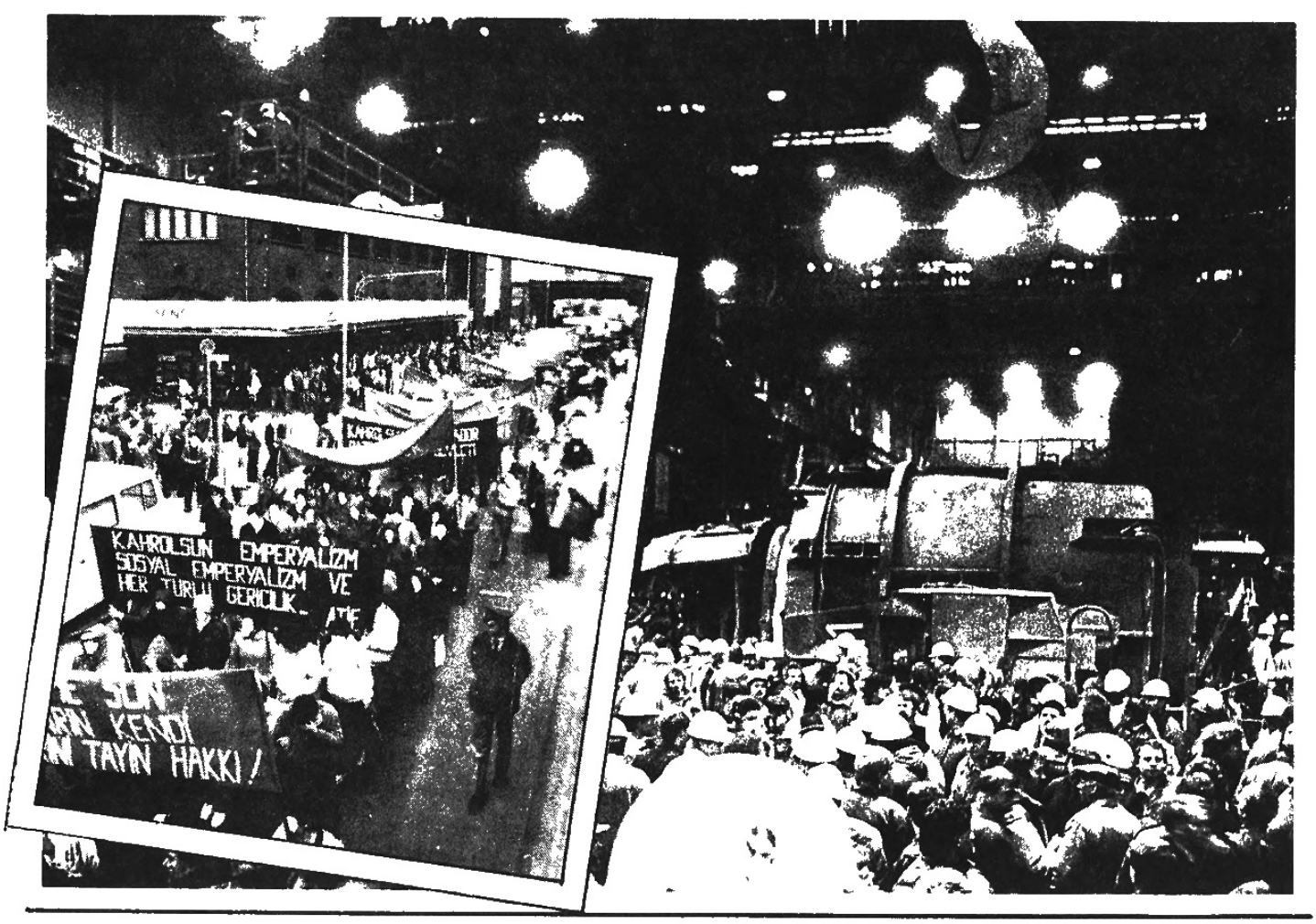

TÜRKİYE VE KUZEY KÜRDİSTANLI BİZ MARKSİST-LENİNİSTLER RAF'TEN MAHKUMLARIN AÇLIK GREVİNİ DESTEKLİYORUZ!

DEVRİMCİ MAHKUMLAR BİRARAYA GETİRİLSİN!

Helmut POHL'un Batı Almanya ve Batı Berlin'deki RAF'ten mahkumlar adına 1.2.1989'daki açlık grevi açıklamasıyla, zindanlardaki RAF mahkumlarının 10. açlık grevi başladı. Ekte bu açlık grevi açıklamasının çevirisini yayınlıyoruz.

Biz Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı devrimciler ve Marksist-Leninistler, faşizmin ve emperyalizmin yoketme stratejilerini kendi bedenimizden biliyoruz. Aynen açlık grevi bildirisinde açıklandığı gibi, özellikle Batı Alman emperyalizmi tarafından geliştirilmiş olan tecrit işkencesi, Batı Alman emperyalizminin devrimci mahkumlara karşı uyguladığı yoketme aracıdır. Bu yöntemler, Batı Alman emperyalistlerinin Şili, Güney Afrika, Türkiye vb. ülkelere ihracatında başta gelmektedir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki yüksek emniyetli cezaevi bölümleri Batı Alman planlarına göre ve "Anayasayı Koruma" teşkilatı "Verfassungsschutz" vb. yönetiminde inşa edilmektedir.

Batı Alman emperyalizmi, RAF'li mahkumlara karşı bu işkenceyi 18 yıldır uygulamaktadır. RAF'li mahkumlar bugüne kadar dokuz açlık grevinde "Gerillalardan ve direnişten siyasi mahkumların biraraya getirilmesi" ana talebini kabul ettirmeye çalışmışlardır. Bu mücadele içinde iki RAF savaşçısı yaşamlarını yitirmişlerdir. Ama tecrit işkencesinde bir değişiklik olmamıştır.

Onuncu açlık grevlerinde RAF'li mahkumlar şimdi ilkönce hep birlikte açlık grevi yapma ve daha sonra bir açlık grevi zinciri şeklinde açlık grevini uzatma taktiğine başvurmuşlardır. Bir ölüm orucu sürdürmektedirler. Kendi değerlendirmelerine göre bu, kendi varlıklarını sürdürmenin tek olanağıdır, aksi taktirde Batı Alman devleti kendilerini fiziki olarak ya da psikolojik olarak yokedecektir.

Bu açlık grevi, daha önceki dokuz açlık grevinden hiçbirinde olmadığı bir şekilde, kamuoyunda sessizlikle geçiştirilmektedir. Batı Almanya ve Batı Berlin'deki burjuva basın-yayın organlarında mutlak bir haber ambargosu hüküm sürmektedir. Kamuoyunun sözümona "şahsiyetleri" dikkat çekici bir suskunluk içindedir. Bunun nedeni nedir?

Tüm reformistler, "sol liberaller", eski 68'liler ve eski "M-L"ler Yeşillerin ve Alternatif Liste'nin teknesinde biraraya gelmişlerdir. Yeşiller ve Alternatif Liste, tıpkı SPD, CDU vs. gibi sisteme uygun güçlerdir. Onlar bu devleti ve hakim kapitalist-emperyalist sistemi kabul etmektedirler. Onların tüm istediği, bu sistem temelinde reformlar ve değişikliklerdir, ve evet sakın ha(!) şiddet olmaksızın! Örneğin onların "yabancı dostluğu" da burjuva liberalizmininki gibi, aynı çıtkırıldım insancılıkla doludur; siyasi ilişkileri ve koşulları suçlamak ve teşhir etmek, radikal-devrimci değişiklikler talep etmek yerine, sistemin irinli yaralarını birazcık örtmek istemektedir. Ülkelerinin Batı Alman sermayesi tarafından emperyalist sömürüye ve talana tabi tutulmasını teşhir etmeksizin, bu ülkelerdeki devrimi ve buradaki devrim mücadelesini desteklemeksizin mültecilere destek vermek, insancılık sersemliğidir; sistemin özellikle "endişe verici" bazı görüngülerini tedavi etmeyi denemekten başka birşey değildir.

Elbette ki biz Marksist-Leninistler de reformlar, emekçilerin ve ezilen kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için mücadele ederiz; ama yalnızca, sorunları yalnızca devrimin çözeceği, reformlarla bizim sadece daha iyi mücadele etme koşulları yaratmak istediğimiz bağıntısında! Alternatif Liste ve Yeşiller ise geniş kitlelerin egemen emperyalist sisteme daha da bağlanmasına katkıda bulunmaktadırlar.

Durum böyle olduğunda, örneğin Yeşillerin eyalet bürolarının açlık grevini destekleyenler tarafından işgal edilmesinden sonra şöyle denmesi şaşırtıcı birşey değildir: "Şiddet politikasından, silahlı mücadeleden ya da militan eylemlerden sözeden herkesle hiçbir ortaklığımız yoktur."

Bu çok berrak bir anlatımdır. Devletin kullandığı şiddet meşrulaştırılmakta ve devrimci şiddet lanetlenmektedir; daha ne istenir ki. Egemen sınıflar karşısında bundan daha iyi bir şekilde "Alternatifler" olarak yaltaklanılamaz. Böylesi bir ortamda devrimci mahkumların açlık grevinin Yeşiller ve Alternatif Liste için "zamansız" gelmesi şaşırtıcı değildir. Örneğin Batı Berlin'de iktidar olmanın "politik pazarlığına" girmekle, şiddet uygulamada "devlet tekelini" tanıma konusunda birbirleriyle yarışmakla vs. meşguller.

Batı Almanya ve Batı Berlin'deki tüm uluslardan gerçek anti-faşistler ve devrimciler bu politikayı teşhir etmeli ve kırmalıdırlar. RAF'li mahkumların açlık grevi ile, proleter enternasyonalizmi ruhu içinde dayanışmalıdırlar.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'dan bizim oportünist olarak nitelediğimiz Partizan, Halkın Kurtuluşu vb., ya da PKK da burada bir kez daha, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ı dünyanın merkezi olarak gördüklerini göstermektedirler. Örneğin, Partizan'ın tümüyle milliyetçi gerekçelerle Türkiye'deki açlık grevleriyle dayanışma mücadelesini İran'daki idamlara ve katliamlara karşı mücadele ile birleştirmeyi reddetmesi, yalnızca "kendi" mücadelesini gözönünde bulundurması; Türkiye Mahkemesi'nde olduğu gibi, Batı Alman emperyalizmine ve onun sistemine karşı mücadele ilan eden gerçek devrimciler yerine, umutlarını SPD ve Yeşiller/Alternatif Liste gibi "Batı Avrupa" "solundan" gelen "devrimci desteğe" bağlamaları.

Biz bu tutumu tümüyle milliyetçi ve tehlikeli görüyoruz. Türk şövenizmini ve milliyetçiliğini kışkırtmak, bütün ülkelerin proleterleri arasında bir mücadele cephesinin kurulmasını önlemek için, Türk faşist egemen sınıflarının emperyalist ülkelerin proletaryasına ve emekçi kitlelerine karşı geliştirdikleri tüm önyargılar ve şövenist duygular, böylesi tutumlarla güçlendirilmekte ve teşvik edilmektedir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki devrimcilerle, buradaki devrimci mahkumlar, işkenceye, baskıya karşı, devrimci güçlerin yokedilmesine karşı ortak bir mücadele yürütmektedirler. Biz, bu ortak yönü, ortak mücadeleyi propaganda etmek ve tüm gücümüzle desteklemek istiyoruz. Bu ama asla, RAF'in propagandasını yaptığı devrim yolunu doğru bulduğumuz anlamına gelmez. Biz onları, caniyane emperyalist devlete karşı devrimci mahkumlar olarak destekliyoruz. Onlar, burada devrim tarafında durmaktadırlar. Devrimin yolu, mücadele araçları, bireysel terör karşısındaki tavır, Leninist parti öğretisinin inkarı, Batı Alman emperyalizminin ve sosyal-emperyalist Sovyetler Birliğinin politik değerlendirilmesi vs.; bütün bunlar, bizim RAF'in ideolojisini ve politikasını yanlış, oportünist ve Guevaracı olarak reddettiğimiz ilkesel noktalardır. Ama bu bizim, onların bu devlet aygıtı karşısındaki devrimci tavırları ile dayanışmamızı engellemez. Bizim eleştirimiz, örneğin tam da doğru tavra, egemen devlet aygıtının silahlı mücadele ile parçalanmasının zorunluluğuna pasifist açıdan saldıran ve bunu mahkum eden oportünistlerden ve reformistlerden ilkesel olarak ayrılmaktadır.

- RAF'Lİ MAHKUMLARIN TALEPLERİNİN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ İÇİN!
- GERİLLA VE DİRENİŞ'TEN MAHKUMLARIN BİRARAYA GETİRİLMESİ İÇİN!
- BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

TKP/ML(B) YURTDIŞI BÜROSU

MART 1989

V.i.s.d.P.: E. Zafer, 5000 Köln, Bahnhofstr. 27

EK

- ZİNDANLARDAKİ DURUMUN ÖLÜM SESSİZLİĞİ İLE GEÇİŞTİRİLMESİNE KARŞI
- TECRİT HAPSİ VE HAPİSHANELER ÜZERİNDEKİ AÇIK TARTIŞMAYA BİR KATKI

RAF'Lİ MAHKUMLARIN AÇLIK GREVİ AÇIKLAMASI

- AÇLIK GREVCİLERİNİN TALEPLERİNİN DESTEKLENMESİ!
- HAPİSHANESİZ BİR TOPLUM İÇİN!

Bugünden itibaren açlık grevindeyiz. Artık bu işin peşini bırakmayacağız: Biraraya getirilme artık gerçekleştirilmelidir.

Bilmek isteyen herkes, tecritin ne demek olduğunu bilir. O, enternasyonal bir kavramdır ve işkence olarak tanımlanmaktadır. Artık tecridi, ister Gerilla'dan olsun, isterse Direniş'ten ya da isterse yabancı kadın ve erkek yoldaşlar olsun, tutuklu devrimciler için bir kural haline getirdiler ve bunu mücadeleci toplumsal mahkumlar için de kullanmaktadırlar — uluslararası alanda bu, nazik F.A.C.-Avrupalılarının temiz ikiyüzlü yöntemi olarak üstlenilmektedir.

Ve bu, burada kırılmalıdır.

Dokuz kez açlık grevi yaptık. Bunlarda iki tutsak öldü. Bir çoğumuzda sağlıksal bozukluklar ortaya çıktı. Bu onsekiz yıllık işkenceye artık bir son verilsin. Bu, bizim kesin kararımızdır. Bu şekilde mücadele edeceğiz.

Bununla ilgili olarak açıklanacak daha fazla şey yoktur. Durumumuz ve taleplerimiz açıktır. Artık herşey, tecritten ve biraraya gelmek istediğimizden sözetmek tüylerimizi diken diken ediyor. Bu kuru sözcükler ve onların tekrarlanması, hapishanedeki gerçekliklerle alay etmek anlamına geliyor. Grev süresince daha sık birşeyler söyleyeceğiz. Şimdi, bizim için sözkonusu olan birkaç ana sorun:

Artık bu şekilde devam etmeyeceğiz.

Tecritin amacı başından beri, RAF politikasını boğmak için mahkumları yoketmektir. Bu, bize çarparak boşa çıktı. Ama buna artık bu şekilde katlanmayacağız, şimdi artık katlanmak da istemiyoruz. Bu böyle biline. Bu şimdi bizim politik ve yaşamsal kararımızdır; çünkü, kendimizi onların tahrip otomatlarına karşı koruyabildiysek ve bu durumda bile kendimiz için tayin edici yeni şeyler kazanabildiysek de, tek tek tutukluların sürekli mücadelesinin ve tutsak politik grup olarak giderek geniş ölçüde kısıtlanan yaşam tarzının bizler için artık ötesine gidemeyeceği bir sınır vardır. Şimdi, bu sınır burdadır.

Bu, yalnızca belli bir dönem sürdü. Bütün bu yıllar boyuncaki açlık grevlerinde bu görülebilir. Bu yıllarda kişiliğimizi mücadele içinde savunduk, ve tecrit edilmişlikte kollektifliği sürekli olarak yeniden canlı kıldık.

İçerdeki mücadeleyle elde ettiklerimiz yeniden tükenene kadar...

Şimdi, buna artık yalnızca yeni bir grev eklemiyoruz. Bu artık mümkün değil.

Şimdi bizim için yalnızca maddi hedef vardır.

Biz artık biraraya getirilmeyi istiyoruz ve bununla da bu uzun dönemi kapatmak istiyoruz. Devamla: F.A.C. devletinin yakasını tecrit dolayısıyla gelen saldırılardan kurtaracak olan ve bizim için birşey değiştirmeyecek olan "tecrit kaldırılacaktır" şeklindeki beklenen tepkileri, artık bu uzun dönemden sonra reddedeceğiz. Bu başından itibaren açık olmalıdır. Her küçük değişikliği sürekli olarak kullandık. Sürekli olarak adım atmaya hazırdık. Şimdi ama, artık biraraya getirilmeden başka birşey yoktur.

Belki de "normal hapislik" olarak adlandırılan yeni bir badana ile biraraya gelme uğruna mücadelemizin zemininin ortadan kaldırılabileceğine inanmak bir yanılgıdır. Bu ancak yeni bir raunt anlamına gelir. Biraraya getirilmeden başka birşey yoktur.

Bu artık eskisi de —tecride karşı olma zorunluluğu ve bu koşullar altında yeni yapılanmalar oluşturma olanağı— değildir. Bu sobada hiçbir şey olduğu gibi kalmıyor. Talep bizim için bu dönemde oldukça geniş maddi bir şekil almıştır. Yalnızca birbiriyle ilişkilerle ve bunların sürekli olarak canlı bir şekilde gelişmesiyle bu dönemi aştık. Ve bununla, bağlantımız kollarımız ve bacaklarımız gibi bizim bir parçamız olmuştur.

Bunu bizden kimse alamaz, kimse geri döndüremez. Bu, yoketmeye karşı mücadelenin oluşturduğu bir maddeselliktir. Aynı şey bir de basit bir şekilde şöyle: bu onların önlemlerinin diyalektik ürünüdür. Şimdi onsekiz yıl sonra bunlar bütün varyantları ile böyle durduktan ve bununla hiçbir "normallik" yürütülemedikten sonra, kendileri için biraraya getirilme demek olan kaplumbağayı da yutmak zorundadırlar.

Ama yalnızca öznel olarak değil, aynı zamanda politik gelişme açısından da sözkonusu olan daha fazlasıdır. Gerçekte, durumumuz ve bununla birlikte olanaklarımız ve bunun devam etmesi için gerçek durumun bir bütün olarak talep ettiği şeyler arasında bir uçurum vardır.

Bizim elimizde halen biraraya gelme yokken, bir bütün olarak politik tutuklular için ilerletici bir perspektif sorusu geliyor. Sözkonusu olan biziz. Her taraftan bizlerden

birşeyler isteniyor. Ama biz birbirimizle konuşamıyoruz ve hemen hemen hareket edemiyoruz. Bizde işler ancak birlikte yürür. Ve bizsiz hiçbir şey yürümez. Bu son yıllardaki bizi geçiştirme çabalarından sonra açık olmalıdır. Şimdi tüm politik tartışmaya katılmak istiyoruz.

Bu, biraraya getirilmenin diğer bir yönüdür.

Buradaki ve uluslararası plandaki bir dizi gelişmeden, yeni sorunlar ortaya çıktı: Bir bütün olarak, her yerde iki tarafın hedeflerin, politikanın formüle edilmesinin, mücadele için yapılanmanın yeniden ele alındığı bir tartışma aşaması oluşmuştur. Bu da, burada her iki yönden tutsaklar sorusunun yükseldiğinin bir yansımasıdır. Devlet, bağışlamalar getiriyor. Devlete sadık gruplar bir af istiyorlar. Ve devrimci direniş, politik tutukluların özgürlüğünün mücadele ile elde edilmesi gerektiğini tekrarlıyor.

Biz de, bu tartışmanın şimdi olgunlaştığını düşünüyoruz. Bu ama ancak, devrimci politikanın burada yeni bir real faktör olduğu bir tartışma ve pratik sürecinde ilerletilir.

Biraraya getirilme mücadelemiz, şimdi bunun bir parçası olmalıdır. Son yıldaki birçok girişimden, direniş içindeki çeşitli yapılanmalardaki açıklıktan ve istekten dolayı, devrimci mücadele içinde yeni bir birliği mümkün görüyoruz. Yetmişli yılların sonlarından bu yana süregelen soldaki geriye doğru gelişmenin tersine döndüğü görülüyor. Metropollerdeki mücadele de, yeniden uluslararası tartışmaya girebilir. Bundan sonra da F.A.C.'de tümüyle yeni politik olanaklar açılmış olacaktır. Bunu umuyoruz.

Biraraya getirilme, bizim için ilkidir. Daha sonra tüm duruma ve özgürlüğümüze ilişkin tartışma istiyoruz. Bizim için pratik olarak bu noktada keskinleşmektedir.

Çünkü, özgürlük elbette hedefimizdir. Hapishanede bir parça politik örgüt geliştirmek istemiyoruz. Tutsak olarak bir karşı yapılanma gerçekten de bizim en büyük mutluluğumuz değildir.

Bunu herşeyden dolayı bundan sonra gerçekçi bir hedef olarak ele almayı mümkün görüyoruz. Buraya kadar aramızda bir birlik vardır. Devamı için, bunun nasıl somutlaştırılabileceği için ise, birarada olmamız gerekir. Biraraya getirilmeyi geçiş olarak belirledik. Şimdi, kollektif mücadelenin yeni bir biçimini alıyoruz. Son grev sırasında, elimizden açlık grevi aracını almak amacıyla bir yasa yaptılar: "Koma yasası".

Bu, yoğun bakım servisine alınan tek tek tutsakların elinden uzatılmış bir tıbbi-teknik manipülasyonla, mücadeleyi devam ettirme isteğinin ve kararının alınması demektir. Yine bu, tüm tartışma açısından, onların keskinleşmeyi ve kararı kısa bir zaman süresine sığdırmak istemeleri anlamına gelir. Pratik olarak, iki-üç aydan sonra birçoğumuzun ayağının çukurda olduğu bir noktaya getirmek istiyor. Belki çoğu ölür, ama kısa ve cepheden bir karşı karşıya gelme içinde. Son keresinde de söyledikleri gibi, bunu "taşıyabilirler". Ve ondan sonra da bu iş biter.

Ve bu, mücadele aracının politik olarak bize karşı dönmesi anlamına da gelir. Çünkü, hepsi için aynı anda gelen bu uç noktada anlam ve hedef soruları bize çevrilir: Eğer birçoğu ölürse, o zaman diğerleri nasıl beraber olur?

Biz, bunu tersine çevireceğiz ve uzun süren bir mücadele yürüteceğiz. Bizim her birimiz kollektiftir.

Hep birlikte başlayacağız. İki hafta sonra bir halkaya geçeceğiz: İki kişi hariç, diğerleri bırakacak, ondan iki hafta sonra yeni iki kişi gelecek, bundan iki hafta sonra yine iki kişi ve böylece devam.

Biraraya getirilinceye kadar bunu bırakmayacağız.

Taleplerimiz:

Gerilla ve Direnişe mensup tüm tutukluların, yeni tutukluların alınacağı ve ortaklaşa açık havalanma hakkına sahip bir ya da iki grup içinde birleştirilmesi. Bunun için mücadele eden tüm tutukluların birleştirilmesi.

Hastalıktan, yaralanmadan ya da tecrit işkencesinden dolayı hapishane koşullarında sağlıklarını yeniden kazanmaları mümkün olmayan tutukluların serbest bırakılması.

Günter Sonnenberg, Claudia Wannersdorfer, Bernd Rössner, Angelika Goder'in serbest bırakılması.

Tüm tutuklular için, devlet koruma örgütünün kontrolü olmaksızın serbest tıbbi bakım.

Tutukluların tüm toplumsal gruplarla serbest politik haberleşme ve iletişim hakkı.

RAF tutukluları adına Helmut Pohl. 1.2.89.

İBRETLİK HABERLER

Kısa Haber ● Yorum

Evren: "Darbe söylentilerine ÜZÜLÜYORUM"

"Bu gıbı olaylar, Turk Sılâhlı Kuvvetleri'ni uzüyor Bunu yapmasınlar. Türk Silâhlı Kuvvetleri bu memleketin, milletin emrinde Milletın ordusu millete hızmet edıyor"

HERKES DEMOKRAT DA, EVREN'İN BAŞI KEL Mİ?

19 Ocak 1989, Tercüman

Darbe söylentisi çıkaranlar, gerçekten "çok ayıp edip" çok demokratik sayın Cumhurbaşkanımızı çok üzüyorlar. Onun incecik, nazik, her zerreciği demokrasi kanı ile dopdolu yürecikleri, "darbe" söylentileri ile helak oluyor.

Bu demokrat insanın böyle üzülmemesi; tersine el üstünde tutulması, gücendirilmemesi gerekir. 9 yıl içinde, holding - lerin kârlarını onlara katlayan; işçi ve emekçilerin gerçek ücretlerini bir kaç kat aşağıya çeken; emperyalist devlet ve tekellerin bir dediğini iki etmeyen; faşist Türk devletini Ortadoğu'da "istikrarlı bir güç" haline getiren bir askeri faşist rejimin başı olmak, her "Türk evladına" nasip olmaz bir "yüce görev" dir. Zavallı, bu görevin altında ezilmemek için ne fedakarlıklara katlanmıştır kimbilir... Hayır, hayır, üzmemek gerek bu demokrasi aslanını. Tersine türkü - ler yazıp, şarkılar düzmeli bu vatan evladına.

Kutlu Payaslı denen bir yağcının (dizgi hatası olmuş, özür dileriz. Şarkıcı - dır doğrusu...) yaptığı gibi:

Kutlu Payaslı besteledi

Evren, kendisi için bestelenen şarkıyı beğendi

"Kenan Evren'imize"

"Bir lütf-u İlâhidir başımızda oluşun
İçten gelen sevgi ile kalbimize doluşun
Atamızın çizdiği yolu rehber eylerken
Varoldukça Türkiye'm evren Evren'le
dolsun

Ömür boyu mutluluk Evren seninle olsun"

20 Ocak 1989, Tercüman

Söyleşi/Mümtaz SOYSAL

"Askeri Kıbrıs'ta tutmak Kars'ta tutmaktan daha ucuz"

Kışlalı: Kıbrıs'ta asker bulundurmanın Türkiye'ye ekonomik faturası nedir?

Soysal: Dünya, sanki Amerika'nın Vietnam'daki ordusu gibi, bir işgal ordusunun büyük masraflarla orada kaldığını sanıyor. Oysa bizim orada asker bulundurmamız, aynı askeri Erzurum'da ya da Kars'ta bulundurmamızdan daha ucuza geliyor. Turkiye'nin KKTC'ye verdiği ekonomik destek de, sadece carî butçe dışındakı yatırımlar içmdir. Turkıye'nın oraya verdığı para, her Türk'un yılda 1,5 dolar vermesi seviyesindedir

NOKTA dergisinde, kukla KKTC cumhurbaşkanı hukuk danışmanlığı sıfatını taşıyan; ve kukla KKTC'nin anayasanın yazarı, ilerici, solcu, demokrat (!) profesör Mümtaz Sosyal efendi ile yapılmış bir söyleşi yayınlandı. Bu şoyleşide, Kıbrıs'ta sert bir siya - setten yana tavır takınan bay Soysal; sorulan bir soruya şöyle cevap veriyor... İşte, iş "milli çıkar"lara gelince "Şahin" kesilen, sosyal-şövenlikleri hemen sırıtan "demokrat-larımız"dan birinin gerçek yüzü budur. Bu demokrat, sömürgeci ışgal ordusunun varlığının ne kadar ucuz olduğunu ortava koya rak, işgali sürdürmenin teorilerini yapıyor!

Ermeni katliamından sağ olarak kurtulan İsmail Gurcan, Oz
şikâyet etti Gurcan, "Sayın Cumhurbaşkan'ının Sayın Başt
dan şikayetçiyim" dedi

"Ermeni meza
artık sessiz

11.2.1989
Tercüman

"Ermeni mezaliminde artık sessiz değiliz"

• Fikret DADAŞ •
• Sayıl NARMANLIOĞLU •

ERZURUM, (Tercuman)- Cumhurbaşkanı **Kenan Evren**, Ermeniler'in yaptığı mezalimleri dünya kamuoyuna duyurmanın bugun için bir zaruret halıne geldiğini söyledi. **Evren, "Haklılığımız o zaman daha iyi anlaşılmış olur"** dedi.

Cumhurbaşkanı **Evren**, Başbakan **Turgut Özal** ve Millî Savunma Bakanı **Ercan Vuralhan**, Erzurum'un Pasinler ilçesinde devam etmekte olan **"Kış-89"** tatbikatının bir bölumunu izlemek uzere Erzurum'a geldiler.

Erzurum Muzesi'nde, Ermeniler tarafından katledilen Turkler'e ait eşyaların sergilenmesi amacıyla hazırlanan **"Katliam Seksiyonu"**nun açılışını yapan Cumhurbaşkanı **Evren**, Turk mılletı olarak Ermeni mezalimi konusunda uzun sure suskun kaldığımızı belırterek, **"Ancak, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, Ermeniler yaygarayı bastılar, bizi haksız çıkarmaya çalıştılar. Onun için biz de artık bundan sonra bu gibi hadiseleri dunya kamuoyuna duyurmak zorundayız. Buraya gelen yerli ve yabancı turistler, bunları gördüklerinde muhakkak bir şeyler oğreneceklerdir"** şeklinde konuştu.

Başbakan **Turgut Ozal** da yaptığı konuşmada, olayların şımdıye kadar tek taraflı olarak dunya kamuoyuna yansıdığını, ancak Türkiye'de toplu mezarlar açıldığında bunun böyle olmadığının anlaşıldığını söyledi. **Ozal, "Buralarda defalarca toplu katliamlar yapılmış. Bu hadiselerin altında, Osmanlı İmparatorluğu'nun zafiyeti yanında Çarlık Rusyası'nın imparatorluğu bölme gayretleri de yatıyor. Umuyorum ki, herkes ibret alır ve boyle hadiseler bir daha tekrarlanmaz"** dedi.

ERMENİ ULUSU ÜZERİNDEKİ
KATLİAMIN 74. YILDÖNÜMÜNDE
ELİ KANLI TÜRK BURJUVAZİSİNİ
L A N E T L İ Y O R U Z !...

24 Nisan 1915, eli kanlı Türk burjuvazisinin, 20. yüzyılın ilk jenosidini uygulamaya geçmesinin başlangıç tarihi dir.

Bütun dünyada, Ermeni ulusundan in - sanlar, bugünü bir yas ve Turk burjuvazisine karşı haklı nefretlerini dile getirdikleri, bir lanetleme ve mücadele günü olarak anarlar.

24 Nisan unutulmamıştır. Unutulmayacaktır...

Turkiye'nin çeşitli millıyetlerinden halkları, işçi sınıfının önderliğinde, bu katliamın sorumlusu olan Türk hakim sınıflarından bunun hesabını er geç soracaktır.

Türk faşist hakim sınıfları; işledikleri bu korkunç suçu unutturmak için ellerinden geleni yapmışlardır ve yapmaktadırlar. Özellikle son yıllarda, bu alanda bir yandan Osmanlı arşivlerinin açılacağı haberleri ile ve diğer yandan da "katliam", "kıyım"ın olmadığı yalanlarının daha yoğun propagandası ile, bir ideolo - jik saldırının hazırlığı içine girmişlerdir.

Türk faşist hakim sınıfları o kadar utanmaz ve alçaktır ki; tarihi gerçekleri bütün ile ters-yüz etmekten bile çekinmemektedirler. Bu yıl, Erzurum'da yapılan askeri bir tatbikat sırasında, Erzurum müzesinde özel bir "katliam seksiyoni" açılmıştır.(Olayla ilgili haber yukarıdadır.)

İşte Türk faşistlerinin tarihi yazması böyledir. Tarihte katiyen bir Ermeni kıyımı olmamıştır. Ama tersi vardır: Yani, Ermeniler Türkleri kıymıştır!

Bu yalanlarla, suçlarını hafifleteceklerini, kitleleri sonsuza dek aldatacaklarını sananlar; yanıldıklarını er geç anlayacaklardır. İşçi sınıfı, devrimle, onlara nasıl yanıldıklarını er geç gösterecek; Ermeni ulusuna, Türk hakim sınıflarının uyguladığı katliamın,soykırımın hesabını bir bir s o r a c a k t ı r ....

Arif Sağ

SHP milletvekili Almanya'da

Arif Sağ olay çıkardı

• Ünver DİNÇ • HAMBURG

NAZIM Hikmet'ın eşi Vera'nın bir toplantısı için Hamburg'da bulunan SHP milletvekillerinden **Arif Sağ** ile **İbrahim Uysal**, Turk işçileri ile gittikleri "**Hisar**" adlı bir Turk lokantasında olay çıkardılar. Karşılıklı tartışmaların kavgaya dönüşmesine ramak kala **Arif Sağ** ve **İbrahim Uysal** dışarı çıkarılarak olay yatıştırıldı.

Vera'nın toplantısından sonra yanlarında **Dursun Akçam** olduğu halde kalabalık bir Türk grubu ile "**Hisar**" lokantasına giden milletvekilleri, saatin geç olduğunu ileri sürerek eşlerinin uyarılarıyla lokali terk etmek isteyen Türklere, "**Siz daha avratlarımıza söz geçiremiyorsunuz, bir de kalkmış burada bizle tartışmak istiyorsunuz**" dediler. Kadınların avrat sözüne tepki göstermeleri üzerine, "**Avrat olduğunuzu neden kabullenmiyorsunuz. Ben evimde eşime ve kızıma da avrat derim**" şeklinde konuşan **Arif Sağ**, daha sonra kendisinin milletvekili olduğunu hatırlatanlara da şöyle dedi:

"**Ben ozanım. Parlamentoya da tesadüfler sonucu geldim. Bana milletvekili demeyin. Bana milletvekili denmesine bozuluyorum. Ben Arif Sağ'ım.**"

Aşırı içkili olan ve bağırarak konuşurken masaları da yumruklamaya başlayan **Arif Sağ**, milletvekili arkadaşı **İbrahim Uysal** tarafından yatıştırılmaya çalışıldı. Turklerle arasında çıkan tartışma kavgaya dönüşmeye ramak kalmışken, **Arif Sağ** bir grup Turk tarafından dışarı çıkarıldı. Lokantanın dışında da bağırmaya başlayan **Arif Sağ**, "**Ne biçim halksınız. Beni anlamıyorsunuz**" dedi.

23 Ocak 1989, Milliyet

İşte (eğer haber doğru ise), SHP'nin "sol kanadının" ileri gelen isimlerin - den birinin kendini dağıttığında ortaya çıkan gerçek kimliği. Bu haberi,bir çok bakımlardan SHP'nin bu guya "ilerici", "demokratik" kanadından bir şeyler bekleyenlere ithaf ediyoruz.

* Arif Sağ beyin "milletvekilliği konusunda söyledikleri, SHP içinde çalışma yaparak, SHP içinde ve üzerinden "demokrasi" savaşımı! verme planlayanlar ve bunu yapanlar için gerçekten umut vericidir. Gerçekten de, bu partiden "Milletvekili" olmak, bugün hala tesadüfler sonucu mümkündür. Devrimci eskisi, yorgun demokratlara tavsiyemiz, bugün hala var olan bu fırsatları değerlendirmeleridir. Çünkü, bu firsatlar giderek azalmaktadır.

* "Milletvekili" lafına bozulan "Arif Sağ bey", "avratlarına söz geçiremeyen" lerle tartışmayı değer görmeyen, gerçek bir "Türk-Kürt" kazak erkeği olduğunu göstermektedir. Demokratlık, anlaşılan eşik dışında başlıyor!

* Ve bu bey, "halk"ın anlayışsızlığından çok rahatsız olmaktadır. Öyle ya, ne biçim halktır ki bu, avratlarına bile söz geçiremediği halde; kalkıp, Arif Sağ bey gibi, -haşa milletvekili olmayan, 1982 Anayasası üzerine yemin etmeyen! yüksek bir şahsiyetle tartışmaya kalkmaktadır. "Halkımız" ayıp etmektedir doğrusu. Bu "demokrat", "ilerici", milletvekili olmayan kişileri incitmemek lazımdır. Ne de olsa bunlar, "demokrasi" mücadelesi veriyor!!!

Türk-İş'i ziyaret etti

Demirel'den işçiye destek

● Ülkede barış ortamı yaratmak için sosyal barışın sağlanması gerektiğini vurgulayan Demirel, 'işçi, memur, yoksulluk sınırı olan 250 bin lira altında ücret alıyorsa, o ülkede ızdırap vardır. Ücretler sureklı gerılıyor' dedi

ANKARA, ÖZEL

DYP Genel Başkanı **Süleyman Demirel**, Turk-İş'ı zıyaret ederek, Genel Başkan **Şevket Yılmaz** ve yonetım kurulu uyeleri ıle bir sure gorüştu.

Demirel, ziyaret sırasında yaptığı konuşmada, işçi ucretlerının surekli gerıledığını belırterek, "**Siyasi iktidar her yıl planda, bütçede, enflasyon rakamını yuzde 30-40 duzeyinde öngörüyor, yıl sonunda enflasyon yüzde 100 oluyor. İşçinin reel ücretlerinde de yuzde 30-40 aşınma ortaya çıkıyor**" dedi.

Ülkede barış ortamı yaratmak ıçın sosyal barışın sağlanması gerektığını vurgulayan **Demirel**, sozlerını şoyle surdurdu:

"**Alın terinin, el emeğinin karşılığını alamıyorsa, o ülkede büyük ıstıraplar vardır. İşçi, memur yoksulluk sınırı olan 250 bin lira altında ücret alıyorsa, o ülkede ıstırap vardır.**

Hukuk devletinin, insanlığın icabı olarak dengesizlikleri ortadan kaldırmak görevimizdir. İşsizliğin her yıl arttığı, yatırımların durduğu bir ülkede işçi, emekli memur için büyük problemler vardır. Bunları görmemezlikten gelemeyiz."

5 Mart 1989, Milliyet

Faşist Demirel: "İşçi Dostu!"
İnsan yaşadıkça neler görüyor!
Bu faşistin ne kadar işçi dostu olduğunu, Türkiye işçi sınıfı, bu kişinin başbakanlığı sırasında kendi deneyimi ile görmüş, yaşamıştır...

Şimdilerin bu hızlı işçi dostu, 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi üzerine, askeri, polisi salan hükümetin başıdır.

Şimdilerin bu işçi dostu, işçilere en azgın saldırı hükümetlerinden olan, faşist MC hükümetlerinin mimarı ve başı - dır... Vb., vb..

Bu "işçi dostu"na da, işçi sınıfı hak ettiği cevabı verecektir!..

Turk-İş Genel Başkanı **Şevket Yılmaz** da yaptığı konuşmada, yıl başında ılan edılen enflasyon rakamları ile yıl sonundakılerin birbırını tutmadığını one surerek, "**Bu yıl için yüzde 38 enflasyon hedeflendi, ancak daha ilk iki ayın enflasyonu yüzde 15'i buldu. Biz enflasyon farkları ile refah payının verilmesini istiyoruz. Buna yonelik olarak kamu kesiminde bu yıl toplu sozleşme görüşmeleri başlayacak olan 540 bin işçimizin bu görüşmelerini koordıne etmeye çahşıyoruz. Bu durum içinde hiç kimsenin, özellikle de TİSK ve kamu işveren sendikalarının bizi suçlamaya hakkı yoktur. Burada emredici olan hükumetin başıdır**" şeklınde konuştu

OKUYUCU MEKTUPLARI

Kaçar... Kaçar... Sefa Kaçmaz'lar da kaçar!..

Şubat ayının ilk günleriydi.. Şu "meşhur" dergi, İkibine Doğru'nun 5 Şubat 89 tarihli sayısındaki "Sol örgütlerde MİT provokasyonu" başlıklı makaleyi inceliyordum. M.Curnaz ve benzerlerine yüksek sesle küfredip, kızgın tavırlarla diğer sayfaları incelerken, işte o makaleyi de görüverdim:

"TKP/ML Genel Sekreteri Sefa Kaçmaz 'SOSYALİST PARTİ BİR SİLAH' " !

Sefa Kaçmaz ismi, bana yabancı gelmedi. Yoksa 12 Eylül öncesi ve sonrasında "vur emri" ile arananlardan biri olmasındı... Fazla aramama gerek kalmadı. Çünkü adamın tum k ü n y e s i , dergide verilmişti.

O dönem Partimiz'de "Genel Sekreter" varmıydı, -bunu bilemiyorum; ama Sefa Kaçmaz'ın 1982 yılında yurtdışına çıktığını da öğreniverdim.

Ancak öğrenemediğim şey, Kaçmaz'ın halen TKP/ML içinde olup olmadığı idi.Çünkü savunduğu görüşlere eleştirel bir göz le bakıldığında, Kaçmaz'ın görüşlerinin TKP/ML çizgisi ve tonlarının olmamasıydı. TKP/ML'den ayrılmalar veya tasfiyeler sonucu ortaya çıkan orgütlerden herhangibirisinin çizgisine de denk duşmüyordu savunulanlar.

İnsan, -elde değil- eski bir komünistın ne yaptığını ne ettiğini merak ediyor. Hele gunümüzde "sosyalistleşip", dostlar alışverişte gorsün örneğinde olduğu gibi, ortalıkta dolaşıp "fikir" ureten "yorgun demokratlar" yeteri sayıda olduklarından da; Sefa Kaçmaz'ın ne yaptığı merak konusu oluyor...

Bilemem; fakat Kaçmaz, eğer pratik içinde de -Saçak'ta tümü yayınlanan söyleşideki- aktarılan görüşlerin propagandasını yapıyor ise; o, en hafif deyimiyle döneklik yapmaktadır. Şoyle ki: Bugün işçi sınıfı içine Marksizm-Leninizm'i taşımak zorunda olan komünistler; -sosyalizm adına- ışçi sınıfına Stalin hakkında, S. Kaçmaz gibi, ikirciklı, şüpheli, -Stalin bağıntısında esen anti-komünist- ruzgardan titreyen bir tavır takınamazlar. Çünkü o zaman bu taşınanın adı sosyalizm olmaz.

Bütün emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, faşist ve gericilerin, yeni yetme revizyonistlerin, Stalin ve O'nun şahsında, O'ndan yola çıkarak, sözüm ona Komünizmin "iflası"nı ilan etmeye çabaladıkları ve yüzmilyonlarca insanı bu yönde ikna etmeye çalıştıkları günümüzde;S. Kaçmaz'ın Stalin konusundaki tavrı, adi bir pragmatistin tavrı olarak teşhir ve tecrit edilmek zorundadır. Bilinmelidir ki, b u g ü n Stalin savunulmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz! Stalin'i savunmak için de, O'nun eserlerinin önce tanınması, bilinmesi ve onlardan öğrenilmesi gereklidir. Stalın yoldaşın eserlerinden sadece 5 (beş) cildinin ve diğer önemli bir-kaç makalesinin türkçeye kazandırıldığı bir ülkenin çocuğu olarak, Sefa Kaçmaz dikkatli olmak zorundadır.

Stalin, çok çabuk reddedilebilirdir... Biz, kimi böyle heyecanlıların; Mao Zedung'u önce 1957'den itibaren revizyonist ilan edip, sonra da yaa böyle Marksist-Leninist önder mi olur, diyenleri çok görmüşüzdür. Enver Hoca gibi, önceden "Çin halkı ve Çin Komünist Partisi'nin büyük önderi, yoldaş Mao Zedung" derken, bir gecede O'nu "köylu devrimcisi" ilan edenlerin de "çağdaş" tanıklarıyız.

İşin ilginci, kendini komünizm davasına adayan biri;sözüm ona Sefa Kaçmaz da böyle biri, legal "sosyalist" bir dergiden "yararlanırken", bu söyleşinin hiç bir yerinde,evet hiçbir yerinde ama Marksizm-Leninizm veya Komünizm lafını bile ağzına almamaktadır. Belki de legal "sosyalistler" ürkmesin diye. Kimbilir?!!

Pragmatizm mi, yoksa "verili gune" kendini uyarlama mı ?

Eski "komünist" Sefa Kaçmaz ile yapılan söyleşiden bazı yerleri kısaca özetdikten sonra da alıntılar yapmak istiyorum. Şöyle diyor Kaçmaz:

"Mao Zedung gerçekten büyük bir önder" Çünkü "Mao'da, emekçilerin siyasal eğitimi, ikna unsuru tayin edici" imiş. Fakat bu işler tabii ki Stalin'de yok muş! Stalın, "yığınların siyasal girişimlerine bilinçsel dönüşümlerine ..." önem vermezmiş! İnsanın sorası geliyor: Sefa Kaçmaz söyledi de, onun için mi? Peki,ya ispat!

Daha sonra Kaçmaz, Stalin yoldaş döneminde yapılan Parti Kongrelerinin tarihlerini verip, 19. Kongre'nin bir öncekinden 13 yıl sonra yapıldığını tespit ediyor. Ve, bu durumun savunulacak bir yanı olmadığını söylerken; Lenin döneminde Kongrelerin yılda bir yapıldığını vurguluyor. Bu durum, Sefa Kaçmaz için neden bu kadar önem taşıyor? Şöyle ki; bu durum Sovyet toplumunun, Kruşçef'in başa gelişinde "siyasal bir renk" göstermemiş ya, işte bundan. Ve o, feylesofça soruyor: "Hazırlanmamış bir toplum neyin tepkisini gösterecek?" Browderlere, Togliattilere, Tito ve şürekasının revizyonizmine karşı kim mücadele yürütüyordu? Bunlar o toplumu ılgilendirmiyor muydu ? Komintern, Kominform gibi enternasyonal kuruluşlar niceydi? Tarihin ilk sosyalist devletindeki sosyalist inşa nasıl oluvermişti? Ve bir yığın soru...

Ve bu eski "komünistin" iddiası, Stalin'in "yığınların siyasal etkinliğini alabildiğine artıran, bilinçlendirmeye önem" vermediğidir. O halde tek sonuç çıkar orta yere: Kruşçef'in başa gelmesi gayet doğaldı...

"Bence, büyük insanlara yalıtık değerlendirmelerle yaklaşmamak gerek. Şöyle düşünmek lazım. Onlar, onbinlerce yıllık insan toplumu tarihinde, insanlığın ileri gidişinde yol açmaya çalışmışlardır. Onlar, arayan insanlığın en ileri sözcüleri arasındadır. Eğer daha ilerisine gidilemiyorsa, insanlığın birikim sınırı bu kadar olduğu içindir. (abç)

Önce "büyük insan" konusunu biraz deşmek gerekli. Stalin, neye göre "büyük"tü? "Buyüklüğünün" kıstası nedir?

Eğer başka "büyük" insan arıyorsanız, Hitler de "büyük"tü! Çünkü o kahrolasıca "büyük" bir faşistti. Fakat Stalin'i "büyük" yapan şey, O'nun bir Marksist-Leninist önder oluşu, Marksizm-Leninizm biliminin ustalarından biri olmasıdır. Bu temel tespit konmadan yapılan, bütün "büyüklük" tespitleri karın doyurmamaktadır.

Daha ileri gidileme meselesine gelince: Bu da, Stalin yoldaş onderliğindeki SBKP (B), Sovyet devleti ve Sovyet toplumuna yapılabilecek "en ince" kaba hakarettir. Toplumsal ilerlemenin; bilim, kültür, sanat, vb. alanlarındaki devrimlerin hiçe sayılmasıdır. Ve ayrıca Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği'ne bakışta ilkel,kısır ve kaba bir kafanın ürünleridir, böylesi tespitçikler. Bu kafa, Sovyet toplumundaki gelişmelerin, dünyanın diğer ülkelerindeki proletarya ve halk yığınlarına götürdüğü etkileri de ayrıca gözardı etmektedir.

"Örneğin Stalin diyor ki, makine traktör istasyonlarını kolhozlara satmayın, ... Kruşçef'in ilk yaptığı işlerden birisi, Stalin'in yapmayın dediği bu iştir. ... Ama madem ki bu parti, Stalin'e karşı boyle ters bir işi yapabilecek insanı başa getiriyor, o uygulamayı onaylıyorsa burada da bir bağlantı var demektir.Kruşçef'in başa gelişı,Sovyet toplumundaki bürokratlaşmadan,çürüme ve yozlaşmadan ayrı değil ki. Bu sonuçlar ise maalesef Stalin döneminin uygulamalarında artış bulmuştur."

Demek ki Sovyet toplumunda bürokratlaşma, çürüme ve yozlaşma var. O halde bunun sorumlusu da Stalin'dir. Tabii ki Sefa Kaçmaz'a gore!.. Duz mantığın bu kadar ucuzu da az bulunur doğrusu.

Esasında Sefa Kaçmaz'dan alıntıların sonu gelmediği için, tüm BP okurlarının ve devrimcilerin Saçak'tan orijinal yazıyı okumalarını salık verirken; sözlerimi Stalin yoldaşın Cilt II'den "Uşak 'Sosyalistler' " başlıklı makalesinden ıki alıntı ile bağlamak istiyorum:

"Oportünistlerin politik karaktersizliği gökten düşmüyor. Kendisini burjuvazinin zevkine uydurmak için, "baylara" beğenilmek ve bir övgü koparabilmek için durdurulmaz uğraştan çıkıyor. Oportünist bir taktik olan, kendini uydurmanın psikolojik temeli budur." (age. sf.132)

"Bir zamanlar hareket içinde rol almış fakat artık yaşamın arkasında kalmış ve yalnız anılarla yaşayan Groschews ve Kalinin cinsinden çeşitli "taraftarların" da eksikliği duyulmuyor. Ölmüş Ljowa'nın bile gölgesi hortluyor önümüzde...

Kısacası manzara bütün!" (age. sf.133)

Son bir nokta: Bir zamanlar,TKP/ML'nin "genel sekreterliğini" yaptığı söylenen, eski "komünist" Sefa Kaçmaz'ın Saçak dergisindeki "Sosyalizmin ve Türkiye'nin Sorunları Uzerine" (abç) söyleşide; ulusal sorun, Kurt ulusu, diğer ezilen milliyetler, K u z e y K ü r d i s t a n konularında tek bir laf etmemiş olması da çok ilginçtir...

Sefa Kaçmaz'ın "konu bu değildi" gibi olası bir kıvırtmasına karşılık, daha şimdiden bunun sosyal-şöven bir tavır olduğunu belirtirken; genel olarak ulusal sorunsuz ve Kuzey Kürdistan'sız bir "Türkiye Sorunları"nı tartışmanın bizim işimiz olmadığını, ancak Sefa Kaçmaz gibi "verili güne" kendini uydurarak "sosyalistleşme" (Sakın Aslan Kılıç gibi olmaya!) yolunda ilerleyenlerin işi olduğunu vurgulamak isterim. "Kısacası manzara bütün !"

Selamlar.
Fethi Yılmaz 22.02.1989

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

24ê Avdarê 1989
300 TL
HEJMAR: 50

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

(Emdaxûyanîke TKP/ML(B) ya ku kete destê me, weke wê çap dikin.)

JÎ BO KARKERÊN BÎ ZANÎSTÎYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BÎNGEHÎN EVE, KU XWE DÎ ERKA SAZBÛNA PARTÎYÊ WERDÎN!

Berdewamiya Bolşevik Partizan, Hejmar : 49

Niha ya pêvîst, gere mercên hundir gere yên derve ji bo li ser hukumatê tînê bikin gor berê hîn bidestdan e, ev di mercên hebûna hukumat û meclîsê de jî, di rîya dêmoqratikbûnê de zêdebûna îmakên pevdakirine pêşveçûnê ye.

Xaleke din ku vê biryarê dideriwîne jî, derheqa çida be bira be ji hilbijartinên giştî vir de di her danûsitandinê de hebûna nîşandandina mêla zêdebûna nakokbûn û rabezandina di navbera herêmên ramaniyên serdest e. Duh, di danûsitandinên hilbi jartina Serokkomar, bûyera Vuralhan û rapora MÎT'ê de be, îro, di peyvendiyê danûsitandina çapê de be, nedîtina şopên rasterast yan jî neresterast sıyên danûsitandinekê di navbera hinek beşên leşkerî û serokwezîr özal û dı navbera hukumata niha de danûsitandin û pevçinînekê ne mumkûn e. Herêmên leşkerî, yên ku bi 12 îlonê weziyeta xwe xurtkirin, dij destgirtina însiyatîvê ji aliyê özal de û di mêla herêmên gotina wan tê kirin ji ciyê wan yê kevneşopiyê dûrxistinê de, bûyerek weke biniyetbûna girtinên mewziyan, pevçinînê mebesa gotinê ye.

Di van mercan de, mebesên demoqratikbûnê, bi destxistina demoqrasiyê di navbera hêzên rûbaryê de mebesa yekemîn ya rojaniya ramani ye. Ev mebesa, ger bi cûrekî hevkariya hemû hêzên demoqrasiyê ji îro ve pêkbîne û bi rêvebirina akamekê serfirazke. Ji bo vê pêşniyarên komunîstan yê verisandina rastî pêwistiyên diyarî digrin. Têgihandina ji îro pêve ji bo şerkirina, ku di pêşnuma programa TBKP de "mêla guhartina rejîma antı-demoqratik ya otorîter di riya demoqratikkirinê de" tê deriwandin.

Di rewşa îro de paştexistina ramaniya paşverû, mîlîtarîst, di gelek mebesan de bi zordana hukumatê, bi wê gav dan avîtin bi mimkûn tê xuyakirin, li ba firehkirina mafên sendîqî, bi qebûlkirina hebûna gelê Kurd sekinandina bindestî û terorê, bi jîkirina mafên mirovî bê kêmasî, bi rawestandina kedexekirina li ser ramanî û gihahevî danîn ya dij hemdemîn, di rewşa îroda mebesên têkoşînên yekemînên ku di aqılê mirovan de çê dibe.

Niha li pêş hilbijartinên herêmîn hene. Ta vê gavê, partiyên resmî yên rûbarî bi hemû taktikên xwe tenê reyên hukumatê bixînin bin sedî ra sî û bizordanê herin hilbijartineke tavilî xwe di vê bingehê de nîşan dide, ger di mebesên bingeha pêşveçûna dêmoqrasiyê de bihev re û ger kiribin vana qebûl bikin, bê xwe bi herkesî re hevkarî diyalogê pêşve bibin, têkoşîna dêmoqrasiyê, bê akama hilbijartinên herêmîn, ewê sedîrased lê sedîrased hêz bigre.

("Yeni Yol" (Riya Nû) 1. Gulan 1988, hêjmar 13, rûpel 10)

Li vê derê revisyonîstên TB"K"P'ê yê ku dibêjin "demoqratikbûn", bi rastî

"dêmoqrasîke" weke ya berî 12 îlonê ye; birastî serê wê ji ya îro bi şiklekî hinekî çêtir hatiye girtin, bi şiklê "gor standartên civata ewrupî" sergirtî diktaorîke faşîsti ye.

Hêzên ku vê bistînin tew bê sînor "partiyê resmî yê rûbarî" ne, ya ku behsa wan dikin jî berê berê DYP û SHP ye. Teqtika îro ya teslîniyetê ya TB"K"P'ê ya ku rêberê wan dixwazin weke "şerkirin" bi gel bidin daqûltandin, di rûbariya SHP - DYP'ê de aqildan û bang - kirinên xwe bi dila wan ve girêdanê ne. Ev nîşaneke wana ya bi bir yarî parastina riya parlamenî-aşitiyî Krûşçevî ye.

*

Dij herketa ku bilind dibe, vê hereketê bi dila çînên serdest ve girêdin xuyekarê cûre herî "çep" jî hene. Di vê mebesê de mînaka lapa tîpîk, niha piştî ku leca xulamtiyê bi dest "resmiyan" xist, li wê derê T"K"P/İşçinin Sesi (Deng gê Karker) ya ku "revisyonîzm" hîn rind kifşkir heye.

Vana ji alîkî ku ji zimanên xwe gotinên şoreşî yên pir "çep" têndiyarî naxînin, ji aliyê din li hember hereketa pêşveçûn tewrên vana yên girgîn diyar dike, bi xwe li ber hereketa jixwe secde kirin, bi şemata "çîna karker ya herî mezin", bi navê pêşvanî kirin, xwe bi dêlê ve girêdan e. Ev xwe bi dêlê ve girêdan, xwe Türk-iş'ê weke navgîneke şoreşger dîtin, yan jî Türk-iş'ê şoreşgerkirin weke mimkune di belavkirina siyaseta wê de bi vekirî xwe diyar dike.

Em naxwazin li vira bi tundî be jî bi analîzên siyasetên hemû opurtinîst-revisyonîstan cî û wextê wendabikin. Bo ku me pir ev pir caran di nava nivîsin xwe yên din de kir. Dixwaze weke ras, dixwaze weke "çep" derkevin, idea wan ya "Marksîst-Lenînîst bûnê" qet ya jî yekî bi rastiyê ve lihev nayê; ideayên çîna karker û sosyalîzmê bi hev ve girêdan, di pêkhanînê de, hereketa çîna karker û cûrê opurtinîzm-revizyonîzmê bi hev ve girêdan, bi vî awayî karê vê hereketê bi dêla burjuvaziyê ve girêdanê de cî girtine.

> Pir girîngiya xuyanîke tevgera girsehî yê bê guman e. Lê pirs li vira, wezîfên ku va tevgera girsehî dike pêşiya me wê çawa bê têgihîştin, pirs ev e. Ev wezîfana bi dû cûran karin bê têgihîştin:
>
> Yan, xwe bi bixwebûna vê hereketê ve biperêsin, ango rola hereketa sosyal-demoqrata ji bixwe bi şiklê rola daxiştina xizmetkarê çîna karker, (...) yan jî lê bi şiklê ku ev heremeta girsehî li pêşiya me datine, dema ku hereketa girsehî dernakeve holê qîma xwe bı mijûlbûna wezîfen pir hîn tevlihev teorîk, ramanî, wezîfên gihahevîyê.
>
> (Lenîn, "Çibikin", Afirandîn, c. 5, rûpel 401/402, Elmanî.)

DÛMAHÎK HEYE